

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1064

MODERNE PIRATEN.

fr. 1.50

Met een doffe slag sprong het kleine zeiljacht uit elkaar.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Moderne Piraten.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

ONRUST IN SCHEEPVAARTKRINGEN.

Men was sedert een etmaal in scheepvaartkringen te Hull tamelijk ongerust.

De driemastbark „Providence” die den vorigen dag om zeven uur in den avond in de Engelsche havenplaats verwacht werd, op de thuisreis van Bergen, met een kostbare lading caoutchouc en rundleder aan boord, was nog steeds niet aangekomen.

Men wist dat de „Providence” een zeer snelle zeiler was, die, met den wind mede, niet veel achterbleef bij een stoomschip van dezelfde grootte, en nog nimmer was het voorgekomen, dat het schip langer dan een uur over tijd was, tenzij het te kampen had gehad met volkomen windstilte en gebruik had moeten maken van de hulpmotor — een uiterste, waartoe kapitein Bull, een echte zeerob van den ouden stempel, een man van over de zeventig jaar, en die een ingekankerde hekel had aan stoommachines, niet dan noodgedwongen overging.

Als het niet was, omdat zijn principalen, de heeren Chestnut and Bogard, die tot de oudste reeders van Hull behoorden, en ook nog ouderwetsch genoeg waren om een paar zeischepen

in de vaart te houden, het hem waarschijnlijk zeer kwalijk zouden hebben genomen, als hij in geval van volkomen windstilte de motor niet had laten draaien, dan zou de zeeman kalmpjes zijn blijven rond drijven, totdat het den wind zou behagen, weder te gaan waaien.

In het eerst dacht men aan een ongeval op zee — het breken van een roer, het bezwijken van een van de masten, maar die opvatting moest men al spoedig weder prijs geven.

Ten eerste was kapitein Bull er de man niet naar uit te varen met een schip, dat niet volkomen zeewaardig was, ten tweede was het weder buitengewoon schoon geweest en ten derde is de route tusschen Bergen en Hull druk genoeg bevaren om te mogen aannemen, dat een of ander schip de „Providence” hulpeloos had zien rond drijven en daar aanstonds per radio rapport van had gemaakt.

Het schip mat nog geen duizend ton en viel dus niet in de termen van de wet betreffende het voeren van draadlooze telegrafie — wanneer er dus inderdaad iets met het vaartuig gebeurd was, had men dit onmogelijk kunnen melden.

Gewoonlijk deed de „Providence” niet meer dan drie dagen over de reis, tenminste wanneer de wind mee was, en nooit meer dan zes — of het moest op zee al duchtig spoken.

Kapitein Bull stond bekend als een der bekwaamste en voorzichtigste gezagvoerders in geheel Hull — en die omstandigheid droeg er juist niet toe bij, de reeders niet alleen, maar ook allen die verwanten op de „Providence” hadden gerust te stellen, omtrent het lot van het vaartuig.

De bark had twee en twintig koppen aan boord, alles inbegrepen — van den kapitein tot den scheepsjongen toe.

Het was een stevig schip, in 1898 gebouwd, en kapitein Bull placht te zweren, dat het langer zou meedoen, dan die „vodden van stoomschepen, die als een kaartenhuis in elkaar zitten, zooals ze tegenwoordig aan elkaar geputst worden.”

Sedert eenige uren stond de telefoon als het ware niet stil op het groote kantoor van de heeren Chestnut and Bogard en er was zelfs een klerk-gedetacheerd, alleen om te antwoorden op de vragen om inlichtingen van de ongeruste familieleden der opvarenden.

Reeds eenige malen was er een van de bedienden naar de haven gegaan om zich persoonlijk te overtuigen, of de „Providence” wellicht reeds was aangekomen — noodelooze verplaatsing, daar de aankomst van het schip reeds voor het op zijn gewone ankerplaats zou meren, door den havenmeester wel gemeld zou worden, die natuurlijk op de hoogte was van de ongerustheid, waarmede men op de reederij den terugkeer van het schip wachtte.

Toen er om acht uur in den avond van den tweeden dag nog steeds geen bericht van de „Providence” was binnen gekomen en een van de oudste booten van de havenpolitie die een kruistocht op zee had ondernomen, onverrichter zake was terug gekeerd, begonnen zich groepjes menschen voor het kantoor van de reederij te verzamelen, die in een straat, niet ver van de haven was gelegen.

Het waren de nabestaanden van de opvarenden van de „Providende”.

Een groote onrust had zich van deze arme menschen meester gemaakt.

Men zag daar vrouwen met twee, drie kinderen aan de hand, oude mannen, op hun stok geleund, en vrouwtjes met grijs haar, bleek en bevend, die kwamen vernemen of men nog altijd niets van het schip wist.

Neen —, men wist nog niets!

En — men moest nu wel langzamerhand het ergste gaan vreezen!

Nog nimmer was er iets met de „Providence” geschied, — de bemanning was voortreffelijk geschoold en bestond voor het meereendeel uit Engelschen met slechts twee of drie Noren er tusschen, de stemming aan boord was altijd uitstekend, want kapitein Bull was zeer gezien bij het zeevolk en men vocht letterlijk om op zijn schip te worden aangenomen, waar de kost goed en het werk niet al te zwaar was en waar men er zeker van kon zijn, op tijd zijn oorlam te krijgen.

Zelfs werden er reeds hier en daar bedreigingen gehoord — alsof de heeren Chesnut and Bogard persoonlijk aansprakelijk konden worden gesteld voor het uitblijven van hun schip, een schip met zeer waardevolle lading aan boord en dat nog pas een maand geleden opnieuw door den inspecteur van Lloyd was gekeurd en in uitmuntenden staat bevonden.

Langzamerhand werd de menigte grooter, als gewoonlijk in dergelijke dingen, aangevuld met lieden, die vroeger zelfs nooit van de „Providence” gehoord hadden, en alleen bleven staan omdat anderen er stonden.

Men had een paar familieleden van het mindere volk aan boord van het schip tot de ruime wachtkamer van het kantoor toegelaten, die als het ware als de woordvoerders der ongeruste familieleden werden beschouwd.

En om negen uur in den avond kon men niets anders doen, dan hen mededeelen dat er van de „Providence” nog altijd taal noch teeken was ontvangen — zes en twintig uren nadat ze binnen had moeten zijn.

De heeren Chesnut and Bogard, zelf mannen van bijna zeventig jaren, waren zeker niet het minst ongerust — en tot hun eer moet gezegd worden, dat hun voor alles het lot van de bemanning ter harte ging. Er waren aan boord van het schip achttien brave huisvaders, twee ongetrouwden en twee jongens — kinderen nog bijna.

De oude Chestnut zat geheel alleen in zijn kantoor, met het hoofd tusschen de handen en slaakte nu en dan een kreunenden zucht.

Het was hem volkomen onverklaarbaar, dat er nog steeds niets van de „Providence” was te zien.

Kon dat oude beproefde schip dan werkelijk zijn vergaan! met man en muis terwijl van een storm niet bekend was?

Het was omstreeks half tien, toen de jongste bediende van de reedersfirma den kapitein

van een stoomtrawler binnenliet, Johnson geheeten, die den wensch had te kennen gegeven, een van de beide heeren aanstonds te spreken.

Hij was met zijn schip acht dagen achtereen naar zee geweest en zoeven met een goede vangst teruggekeerd.

Toen hem het bezoek werd aangekondigd, sprong Chestnut aanstonds van zijn stoel voor zijn lessenaar op en trad Johnson, dien hij wel kende, met uitgestrekte handen en een uitdrukking van groote ongerustheid op het goedig gelaat tegemoet.

„Wel, Johnson?” vroeg hij ademloos. „Brengt gij... goed nieuws?”

„Ik weet niet of het nieuws goed is, mijnheer Chestnut,” antwoordde Johnson op meewarigen toon. „Ik wil u alleen maar komen zeggen, dat ik de „Providence” nog eergisteren gezien heb.”

„Gij hebt de „Providence” gezien?” zei Chestnut op levendigen toon. „Waar?”

„Op geen zestig mijlen uit de Engelsche kust mijnheer.”

„Maar dan had het binnen acht uren in de haven moeten zijn!” riep Chestnut terwijl hij zenuwachtig de handen wrong. „De wind was gunstig — en de lading was niet zoo zwaar, dat zij den gang van het schip aanzienlijk vertraagd zou hebben. Hebt gij gezien, dat er iets aan mankeerde?”

„Het schip was van zessen klaar, mijnheer!”

„Hoe liep het?”

„Alle zeilen volgebrast, bij den wind, en kapitein Bull had zelfs een gaffelzeil bijgezet, want de wind was een paar streken achterlijk en hij wilde er zeker van profiteeren om gauw thuis te zijn.”

„Hebt gij het schip duidelijk herkend?”

„Of ik het heb herkend? Ik heb den naam op de voorplecht kunnen lezen met het bloote oog! Wij voeren er langs op een afstand van nog geen twee kabellengten. Wij hadden de vangst aan boord geheschen en zouden juist een andere vischplaats gaan zoeken.”

Chestnut liet zich weder in zijn stoel vallen en mompelde op radelloozen toon:

„Dat gaat mijn verstand te boven. Wat kan er dan toch gebeurd zijn met het schip, op slechts zestig mijlen uit de kust?”

„Misschien... een aanvaring?” opperde Johnson op zachten toon, terwijl hij zijn pet tusschen de vingers ronddraaide.

„Maar in dat geval zou daar toch rapport van zijn gemaakt!” riep de oude reeder op een toon van wanhoop. „Wij leven toch niet

onder wilden! Het is ondenkbaar dat een aanvarend schip zooiets verzwijgt uit vrees voor de gevolgen, zelfs al zou de kapitein schuld aan de ramp hebben!”

Een tijdlang bleef het stil in het vertrek en toen zeide Chestnut, terwijl hij Johnson de hand toestak:

„Ik dank je, mijn waarde Johnson voor de moeite, die je je gegeven hebt. Ik vrees — ik vrees dat jij de laatste bent geweest, die mijn arm schip gezien hebt.”

Hij had dit laatste met trillende lippen en vochtige oogen gezegd en blijkbaar had hij de grootste moeite zich te beheerschen.

Stil ging de gezagvoerder van den stoomtrawler heen — hij begreep maar al te goed, wat er moest omgaan in het hart van den reeder — en hoe het er zou uitzien in de gemoederen van de ongelukkige nabestaanden der opvarenden van de „Providence”.

Den volgenden morgen moest men alle hoop laten varen dat men nog ooit het schip zou terugzien — want om zeven uur in den ochtend dreven de eerste wrakstukken aan, die zonder eenige aarzeling onmiddellijk herkend werden door beambten van de reederij.

En toch was het zonderlinge, dat men het denkbeeld van een aanvaring met een mijn, die, alle waarschijnlijkheid ten spijt, nog uit den oorlog kon zijn overgebleven, moest laten varen — de admiraliteit had zeer nadrukkelijk doen verklaren, dat de aanwezigheid van oude mijnen zoo dicht bij de Engelsche kust volkomen uitgesloten was.

En nog dienzelfden dag, omstreeks elf uur in den morgen, zou een zonderling feit dit komen bevestigen.

Ongeveer anderhalve zeemijl ten Noorden van Hull spoelde het lijk van een lichtmatroos aan.

Hij werd aanstonds geïdentificeerd als Dick Greenland, een oppassende, moedige knaap van ongeveer 22 jaar, een van de beide ongehuwden.

Voor het lijk aan de familie werd overgegeven, werd het nauwkeurig door den geneesheer van de havenpolitie onderzocht.

En deze moest tot zijn verwondering constateeren, dat het lichaam van den jongen matroos ter hoogte van de linkerborst een schotwond vertoonde....

Voor het overige was het lichaam volkomen ongeschonden en vertoonde het zelfs geen schrammetje.

Te vergeefs brak men zich het hoofd over dit ongewone feit.

Het raadselachtige van het geval werd niet opgehelderd, toen twee uur later op bijna dezelfde plek een ander lijk aanspoelde, dat een diepe wonde in de borst vertoonde, zeer waarschijnlijk toegebracht door een scherp mes.

„Muitelij aan boord!...“ dat was het eerste, hetwelk de buitenstaanders uitriepen. degenen die kapitein Bull en zijn matrozen niet kenden.

Maar zij die op de hoogte waren, lachten wat om deze poging, het geval op te lossen.

Dat er een muitelij was losgebroken aan boord van de „Providence“ was volkomen ondenkbaar.

Trouwens, indien dit werkelijk het geval was, waarom zouden de muitelingen dan naderhand zelfmoord gepleegd hebben, door het schip naar den bodem van de zee te sturen?

Men dacht nog over dit alles na en de bladen waren reeds begonnen zich van de zaak meester te maken, toen snel achter elkander de lijken

van verreweg de meeste opvarenden van de „Providence“ kwamen aandrijven, doch allen zonder enig uiterlijk teeken van geweld.

Dit was alles zeer vreemd en opzienbarend genoeg, en men had er nog lang geen oplossing voor gevonden, toen uit Bordeaux een bericht kwam, dat niet geschikt was de gemoe- deren tot rust te brengen....

Daar was het stoomschip „Victrix“, een pas in 1925 gebouwd vaartuig van iets meer dan duizend ton, al geruimen tijd uitgebleven.

Het schip had een lading zilver aan boord, ter waarde van ongeveer anderhalf millioen franc en kwam uit Cadix.

Den dag nadat het binnen had moeten vallen, dreven er wrakstukken en lijken van de „Victrix“ op de Fransche kust aan — en van die lijken toonden er drie schotwonden.

Maar het meest onverklaarbare was, dat dit alles geschied was op denzelfden dag of hoogstens op den volgenden dag na den ondergang van de „Providence“....!

HOOFDSTUK II.

HET ZWARTE SCHIP.

Het was twee dagen later, omstreeks negen uur in den morgen, toen een fraai zeiljacht, ongeveer 15 Meter lang, helderwit geschilderd en buitengewoon sierlijk van lijnen de haven van Lowestoft verliet.

Op den voorsteven van het jacht prijkte in koperen letters de naam „Zeemeeuw.”

Het jacht voerde een grootzeil, een fok en een bazaar, terwijl het grootzeil nog vergroot kon worden door bijplaatsing van een topgaffelzeil.

Dat was volstrekt niet noodig, want er stond een sterke bries en zoodra het jacht de haven had verlaten, snelde het reeds in groote vaart over de lichtgroene golfjes van de Noordzee, koers zettende naar het Noorden.

Aan het roer stond een man van krachtige gestalte, met doordringende, grijze oogen, aan de slapen even grijzend haar, de schouders van een athleet en een lichtgebruind gelaat, hetwelk bewees, dat de man veel in de buitenlucht vertoefde en vooral een groot liefhebber was van het water.

Een paar passen van hem vandaan, het oog op het sneeuw witte oppervlak van het grootzeil gevestigd, dat zonder een enkel rimpeltje bol stond, zat een jongeman op een opgeschooten tros touw.

Hij was vrij wat jonger dan de roerganger, en zijn oogen waren helderblauw en keken lachend de wereld in.

Zijn gelaat was rond, nog zonder een enkele rimpel en blozend, als dat van een jong meisje.

De beide heeren waren gekleed in een donkerblauw zeilpak, met als eenig versiersel een paar doffe vergulde knopen op de mouw.

Een witte zeilpet dekte hun hoofden.

Niet ver van hen vandaan was een man van reusachtigen lichaamsbouw doende, met vaardige hand een kabel te splitsen.

Hij droeg een wijde, witte broek, witte schoenen met zolen van touw en een blauwe

trui, die zijn krachtig gespierde gestalte op haar voordeel deed uitkomen.

Een achttal matrozen, over het witgeschuurde dek verdeeld, eenige met de handen aan de touwen, waren op dezelfde wijze gekleed.

Het was een verrukkelijke dag en de zon scheen aan dien diepblauwen hemel, waarlangs statig blinkend witte wolken voorbij schoven, voortgedreven door de stevige bries.

De roerganger en zijn metgezel waren niemand anders dan John Raffles, de Groote Onbekende en zijn trouwe vriend Charles Brand.

Dat het jacht zijn eigendom was, het eigendom van den man, die sedert eenige jaren met onverflauwden ijver door Scotland Yard gezocht werd, is minder vreemd, dan het op het eerste gezicht schijnen moge, want het behoorde inderdaad aan Lord William Aberdeen, een zeer bekend, Londensch philanthroop, even rijk als zonderling en Raffles en Lord Aberdeen waren een en dezelfde persoon.

De beide vrienden hadden eenigen tijd zwijgend in elkanders gezelschap doorgebracht, toen Brand begon :

„Prachtig zenweer, Edward !”

„Het kon bijna niet mooier,” bevestigde Raffles glimlachend. „Bukken voor den boom !” voegde hij er met luider stem aan toe.

De „Zeemeeuw” moest loeven, daar de wind van opzij kwam en zou het volgende oogenblik overstag gaan.

Raffles wierp het roer om, liet het val van den kluiverboom schieten — en met een geweldigen zwaai scheerde de boom van het grootzeil op een afstand van nog geen meter over het blanke dek, terwijl de „Zeemeeuw” als een paard gehoorzaamend aan den teugel, sierlijk over stag ging en dadelijk zijn weg in een andere richting weder vervolgde.

Vol bewondering had Brand gezien, dat

Raffles zelfs geen aasje wind verloren liet gaan, dat het grootzeil zelfs niet geklapperd had en reeds weder bol stond.

De beide matrozen, voor de behandeling van het grootzeil aangewezen, waren behendig onder den zwaren giek doorgedoken en zaten nu te loevert, gereed om aanstonds dezelfde manoeuvre te herhalen.

De „Zeemeeuw” deed haar naam eer aan, en scheerde sierlijk over de golven terwijl het boegwater hoog opspatte en in een zilveren fontein weder neerviel.

Het koperwerk was blinkend gepoetst en alles aan boord van het jacht duidde er op, dat de matrozen er zelf schik in hadden, het mooie vaartuig keurig te onderhouden.

De reus scheen nu gereed te zijn met zijn werkje en wendde zich tot Brand met de vraag :

„Gij weet wel mijnheer Brand, dat ik niet nieuwsgierig ben, maar zou ik ook mogen weten waar de reis heengaat ?”

„Dat weet ik zelf niet al te goed, Henderson,” antwoordde Brand lachend. „Het bevat je immers wel ?”

„Uitstekend, mijnheer Brand ! Ik vind het wel aangenaam, de auto eens te veranderen voor het zeiljacht.”

„Ik geloof dat wij naar Schotland gaan, tenminste wanneer de wind gunstig blijft en het weder zoo fraai als het nu is. Vergis ik mij niet, dan ligt het in het voornemen van Mylord, aanstaande maand deel te nemen aan de zeilwedstrijden in den mond van de Clyde.”

„Gij weet wel mijnheer Brand, dat ik met alles vrede heb, en desnoods naar de maan zou gaan, wanneer Mylord het verlangt !”

„Dat weet ik Henderson !” zeide Brand plotseling ernstig, terwijl hij zijn hand op den schouder van den reus legde.

Steeds overstag gaande, met de regelmaat en de nauwkeurigheid van een uurwerk voer de „Zeemeeuw” uren achtereen door.

Plotseling stond Brand op, die geruimen tijd voor zich uit had zitten staren over de golven, die wel even blauw leken als de hemel, greep zijn kijker en bracht dien voor het oog.

„Een koopvaarder ! Een Noor !” riep hij uit, na even een blik door zijn kijker te hebben geworpen op de vlag, die het schip in den top van den grooten laadmast voerde.

Raffles had eveneens, het roer met een hand loslatend, een vluchtigen blik door den kijker geworpen en zeide :

„Het schip is waarschijnlijk bestemd voor

Londen, het heeft een goede vaart ofschoon het mij vrij diep geladen schijnt te zijn.”

Het vrachtschip voer recht op de „Zeemeeuw” aan, en voor er een half uur verlopen was, kon men zelfs met het bloote oog den naam op den voorsteven lezen — „Ole Thor”.

Aan boord van het schip wuifde de bemanning naar het jacht, waar de matrozen en Brand de laatste met zijn zeilpet, den groet beantwoordden.

Een kwartier later was er van het schip niet veel meer te zien dan een donkere rookpluim.

Maar juist toen Brand zich met Raffles naar de kajuit wilde begeven, terwijl Henderson het roer zou overnemen, teneinde de lunch te gaan gebruiken, riep de reus uit, terwijl hij met uitgestrekte hand in de verte wees :

„Dat gaat er vlug overheen, Mylord ! Het lijkt wel een racejacht !”

Raffles wierp een blik in de aangewezen richting, en zeide :

„In ieder geval is het een stoomjacht en ik vind de kleur niet erg gelukkig gekozen, het is zwart — het lijkt wel een kolentremmer.”

Eenige oogenblikken zwegden de drie mannen, om naar het kleine vaartuig te kijken, dat in snelle vaart over de blauwe golven stooft.

„Het schip schijnt eveneens naar Londen koers te zetten,” merkte Brand na eenigen tijd op.

„Ja, het vaart tenminste juist in dezelfde richting als de „Ole Thor”, bevestigde Raffles die opnieuw zijn kijker voor het oog had gebracht.

Maar eensklaps riep hij uit :

„Weet je waar dat vaartuig bijzonder veel op gelijk, Brand ?”

„Op een torpedojager, misschien ?”

„Je bent er bijna ! Op een duikbootjager, en wel een Amerikaansche !”

„Maar hoe zou zulk een schip hier komen ?” vroeg Brand verwonderd.

„O, dat is niet zoo opmerkelijk !” gaf Raffles ten antwoord. „Je zult je toch wel herinneren, dat de Amerikaansche regeering, eenige jaren geleden, honderden van deze jagers te koop heeft aangeboden, wetende, dat zij er voorloopig toch geen nut van zou kunnen trekken en in de overtuiging, dat, indien er al binnen tien jaar een oorlog zou uitbarsten, deze schepen ouderwetsch zouden zijn geworden.”

„Wel zeker herinner ik mij dat !” riep Brand uit. „Er hebben daaromtrent advertenties in alle groote bladen gestaan !”

„En dat niet alleen in de Engelsche bladen,

mijn waarde — maar in alle bladen te wereld voor zoover zij iets te beteekenen hadden.”

„Dat wil zeggen, dat iedereen, die er het geld voor over had en lust had zich zulk een voormalige oorlogschip aan te schaffen, aan dien wensch gevolg kon geven!” hernam Brand, terwijl hij op zijn beurt weder zijn kijker voor de oogen bracht.

„Juist!”

„Ik kan mij echter niet goed begrijpen, wat men aan zulk een schip kan hebben!” kwam Brand, scherp naar het zwarte vaartuig turende, dat met verbazende snelheid de golven kliefde, zoodat het boegwater meterhoog opspatte, en het kielzog wel eèn paar mijlen achter het schip zichtbaar bleef.

„Zeg dat niet!” merkte Raffles op. „Natuurlijk zijn de schepen als zoodanig onbruikbaar als touristenvaartuig — maar als men er wat kosten aan besteedt, dan kan men er een uitstekend, buitengewoon snel loopend pleziervaartuig van maken! De snelheid van die schepen overtrof nog die van de snelste torpedojagers en bedroeg ongeveer veertig knopen per uur!”

„Nu, dat zwarte schip daarginds loopt minstens zoo vlug!” riep Brand uit.

„Kun je geen naam op den boeg lezen?”

„Neen!”

„Welke vlag voert het?”

„Ik kan geen vlag zien, Edward!”

„Geen vlag?” herhaalde Raffles verwonderd.

„Er zal toch wel een clubvlag van den achtersteven waaien en een Engelsche vlag van den masttop?”

„Het is mogelijk — maar dan zie ik er niets van!” antwoordde Brand, die nog altijd door zijn kijker tuurde. „Kun jij het zien, Henderson?” zoo wendde hij zich tot den reus.

Henderson bezat voortreffelijke oogen — maar ook hij moest bekennen, dat hij geen vlag kon ontwaren op het schip, dat daar zoo snel voorbij stoot en waarvan men de omtrekken zelfs met het bloote oog thans goed kon onderscheiden.

Het was dof zwart geschilderd, en lag tamelijk laag op het water.

De slanke lijnen zouden het, ware de kleur iets vroolijker geweest, een sierlijk uiterlijk hebben gegeven.

Klaarblijkelijk liep het schip zoo hard mogelijk want de korte pijp braakte een dikke, roetzwarte rookwolk uit, met vonken doormengd.

Op het dek waren vaag een paar leden van de bemanning zichtbaar.

„De heeren daar aan boord schijnen haast te hebben,” zeide Raffles lachend.

„Het lijkt wel, of zij een wedstrijd met de „Ole Thor” hebben aangeboden!” riep Henderson.

Reeds was de duikbootjager voorbij gevaren en zijn vormen werden snel kleiner en onduidelijker.

Binnen tien minuten was er zelfs met den kijker niets meer van het snelle vaartuig te bespeuren.

Raffles en Brand daalden nu naar de kajuit af, om daar de lunch te gaan gebruiken en toen zij gezeten waren, begon Brand:

„Kun je mij niet eenige bijzonderheden mededeelen omtrent die afgedankte Amerikaansche duikbootjagers, Edward?”

„De inrichting van die vaartuigen is geruimen tijd geheim gehouden, Brand,” antwoordde Raffles. „Men wist alleen, dat zij zeer snel waren en bewapend met een enkel snelvuurkanon, dat op den voorsteven geplaatst was en granaten van vijf duim met groote snelheid afvuurde. Na de beëindiging van den wereldoorlog werd er meer omtrent die schepen bekend. Zij hebben een lengte van ongeveer dertig meter bij een breedte van drie meter. Die afmetingen geven je reeds een denkbeeld omtrent hun snelheid. De bepantsering was met opzet zoo dun als maar mogelijk was, genomen, teneinde des te meer snelheid te kunnen ontwikkelen. Meestel telde de bemanning niet meer dan tien koppen, soms zelfs nog minder — zes of acht. De machines waren zeer sterk en de ketels konden zoowel met steenkool als met olie gestookt worden.”

„Wat hebben die schepen bij den verkoop ongeveer opgebracht?”

„Niet heel veel, dat begrijp je wel! Dat hing ook af van hun ouderdom. Ik meen mij te herinneren, dat men van vijfhonderd tot duizend pond sterling voor die vaartuigen betaald heeft!”

„Een schijntje!” meende Brand. „Zij moeten veel meer gekost hebben bij de vervaardiging!”

„Zonder twijfel — maar de Amerikaansche admiraliteit scheen ze destijds als weinig meer dan oud roest te beschouwen! Het land verliest er vele millioenen bij — maar daar is de ongelukkige belastingbetaler goed voor!”

De beide vrienden bleven nog eenigen tijd over dit onderwerp doorspreken, en toen zij weder aan dek kwamen, begon de zon reeds naar de kim te nijken.

Een paar uren later bevond de „Zeemeeuw” zich ter hoogte van Hull.

Daar de wind fel was opgestoken en alles op een opkomenden storm wees, besloot Raffles, in de groote veilige haven voor anker te gaan om daar beter weder af te wachten.

Hij had zelf weder aan het roer plaats genomen en stuurde het fraaie jacht behendig tusschen de andere vaartuigen door, die de haven in en uit voeren.

Om half acht in den avond lag het jacht met gereefde zeilen in de groote jachthaven van de Koninklijke Jacht Club.

De matrozen kregen verlof om bij groepjes te gaan passagieren en ook Raffles en Brand begaven zich aan wal.

Zij zouden den nacht in een hotel doorbrengen en morgen verder gaan.

Maar daar kwam niets van.

Des nachts was inderdaad een storm opgestoken — niet veel beteekenend voor een groot stoomschip, maar toch veel te sterk, om er een rank jacht als de „Zeemeeuw” aan te wagen.

Raffles, die volstrekt niets te verzuimen had, besloot dan ook wijselijk nog dien dag te Hull te blijven.

En daar de geheele havenstad nog vol was van den raadselachtigen ondergang van de „Providence” zoo kon het niet anders, of ook de beide vrienden hadden er spoedig van gehoord.

Maar er zou dienzelfden dag nog iets gebeuren, hetgeen hen met groote ongerustheid en verbazing vervulde....

Toen zij dien avond in de leeszaal van het groote „Splendid Hotel” gezeten waren en de avondbladen dooriazen, slaakte Brand eensklaps een lichten kreet en keek Raffles met onzekerheid, ontstelden blik aan.

Deze liet zijn blad zakken en vroeg:

„Wat is er, mijn waarde? Je kijkt tamelijk verschrikt.”

„Hoe heette het vrachtschip dat wij gisteren hebben zien voorbij varen, zoo dicht, dat wij den naam op den boeg konden lezen?”

„Het was de „Ole Thor”, Brand,” antwoordde Raffles zonder aarzelen.

„Dat meende ik ook.”

„Wel, wat is er met dat schip?”

„Het had om twee uur in den middag te Londen moeten aankomen, en —”

„Welnu?”

„Gisteravond om acht uur zijn er wrakstukken van het schip op de kust even ten

Noorden van Harwich komen aandrijven....”

Raffles keek Brand strak aan en zeide langzaam:

„Dat is heel vreemd. Dat is dus het derde schip in een paar dagen! De storm is toch pas vannacht komen opsteken!”

„Dat niet alleen, maar die hevige wind zou een goed gebouwd schip als die Noor in het geheel niet hebben gedeerd!” riep Brand uit.

Eenige oogenblikken bleven de beide mannen zwijgend tegenover elkaar zit en, ieder in zijn eigen gedachten verdiept.

„Hier moet wat achter schuilen. Dat gaat niet natuurlijk in zijn werk! Drie schepen, die kort na elkander vergaan, en waarvan men eenige leden der bemanning terug vindt met schotwonden in de borst — ik zeg je Brand, daar zit iets achter — iets vreeslijks! Dat zwarte schip....”

„Welnu, wat is er met dat schip?” vroeg Brand ademloos.

„Het volgde dezelfde richting als de „Ole Thor”. Het voer bijzonder snel en wij hebben niets van een vlag of een ander onderscheidings-teeken kunnen waarnemen — ook geen naam!”

„Wat wil je zeggen, Edward?” riep Brand ontzet. „Je bedoelt toch niet, dat wij hier te doen hebben met....”

„Met een kaperschip,” vulde Raffles op somberen toon aan.

„Maar dat is immers ondenkbaar,” kreet Brand.

„Waarom?”

„Waarom? Om alles! Ten eerste — waarmee zou dat zwarte schip een vrachtboot van de grootte als de „Ole Thor” en de „Providence” kunnen dwingen zich op genade en ongenade over te geven?”

„Met behulp van zijn kanon.”

„Maar wij hebben geen kanon gezien.”

„Dat bewijst niet dat er geen was! Het kan verborgen zijn geweest achter de lage verschansing, of achter een der sloepen, juist zooals wij Engelschen dat tijdens den oorlog zelden deden in den strijd tegen de Duitsche duikbooten.”

„Maar — wie zou het durven wagen, in zulke druk bevaren wateren een koopvaardij-schip aan te houden?” zeide Brand hoofdschuddend. „Dat komt mij ongeootlijk voor.”

„Mij in het geheel niet,” hernam Raffles bedaard. „Een enkele schot is natuurlijk voldoende geweest, den koopvaarder te doen bijdraaien, die zich geen gevaar bewust was en niet kon zijn! En de bandieten zullen hun

tijdstip wel goed hebben uigekezen, wees daar maar zeker van! Vergeet ook niet, dat zij ingeval zij door een derde schip werden verrast, gemakkelijk konden vluchten — wanneer zij dat noodzakelijk achtten, ofschoon ik niet inzie, waarom zij zich daaraan iets gelegen zouden laten liggen, van het oogenblik, waarop zij gewapend, en de koopvaardij-schepen dus hulpeloos aan hun genade en ongenade overgeleverd zijn.”

„Ik kan het mij nog niet indenken,” zeide Brand hoofdschuddend. „Zeeroovers zoo dicht op de Engelsche kust!”

„O, het is misschien niet zoo verwonderlijk als het lijkt,” zeide Raffles koeltjes. „Je zult toch wel niet vergeten zijn, dat wij zelf eens te doen hebben gehad met dergelijke moderne piraten?”

„Dat was veel noordelijker. Dat was in het uiterste noorden van de Noordzee!” riep Brand uit.

„En denk je dat die lieden nergens anders dan juist daar waren opgetreden, voor wij er in slaagden hun schip in den grond te boren?” was de opmerking van Raffles.

Brand antwoordde niet.

Maar in zijn binnenste was hij overtuigd, dat Raffles zich moest vergissen — het was immers geheel en al ondenkbaar — het was onmogelijk — onbestaanbaar!

Maar Raffles scheen er anders over te denken.

Want een kwartier later was hij onderweg naar den havenmeester, en aan dezen beambte deelde hij in alle bijzonderheden mede, onder welke omstandigheden hij met zijn jacht de „Zeemeeuw” een ontmoeting had gehad eerst met de zoo jammerlijk verongelukte „Ole Thor” en later met het geheimzinnige zwarte schip, dat zoo verbijsterend snel over de oppervlakte der golven snelde, het koopvaardij-schip achterna....

HOOFDSTUK III.

OP HOOG ZEE.

Er waren ongeveer vier dagen verlopen, sinds de aankomst van de „Zeemeeuw” in de haven van Hull.

De bladen van deze havenstad, zoowel als de meeste groote bladen van geheel Engeland hadden aanstonds melding gemaakt van hetgeen Lord William Aberdeen, de bekende Londensche philanthroop, aan den havenmeester te Hull had medegedeeld betreffende de ontmoeting van de „Ole Thor” en van het geheimzinnige zwartgeschilderde vaartuig, dat het scheen te achtervolgen, en waarvan men later nooit meer iets vernomen had.

Reeds den dag, volgende op dien, waarop Raffles zijn ontmoeting ter zee had medegedeeld, hadden zich eenige visschers aangemeld, die eveneens getuigden, dat zij op ongeveer 60 zeemijlen uit de Engelsche kust, een zwart geschilderd stoomschip van onbekende nationaliteit hadden waargenomen, dat met groote snelheid over de golven stoor, en geen enkele vlag voerde, geen wimpel, noch eenig ander onderscheidingsteeken.

Er kon niet aan getwijfeld worden — het vaartuig, dat deze zeelieden beschreven was zeker hetzelfde als dat door Lord Aberdeen was waargenomen.

En de bladen bespraken alle het oordeel van den schatrijken philanthroop, die als zijn vaste overtuiging te kennen had gegeven, dat de drie verongelukte schepen het slachtoffer waren geworden van een zeeschuimer.

Er waren er, die de gedachte aan zulk een mogelijkheid verre van zich wierpen, en het denkbeeld bespottelijk vonden, als zou een zeerooverschip zich in deze tijden zoo dicht bij de Engelsche kust wagen, teneinde handelsvaartuigen aan te vallen.

Men was immers niet in de Chineesche Zee, of in den Maleischen Archipel.

Daar hoorde men nog vaak gewagen van zeerooversdaden — maar het was immers ondenkbaar, dat iets dergelijks kon plaats vinden in een zee die in alle richtingen doorkruist werd.

Maar er waren ook bladen, die zich zeer ongerust toonden, en die aandrongen op krachtige maatregelen der regeering, daar de gewone politie in dit geval zeer waarschijnlijk machteloos zou staan.

Men scheen er op het ministerie van justitie al dadelijk evenzoo over te denken, want het duurde niet lang of er had overleg plaats gehad tusschen den minister van justitie en dien van marine, en de laatste had toegezegd, dat een vijftal van de snelste torpedojagers zouden worden uitgezonden, om te trachten het geheimzinnige schip, dat zich blijkbaar zeer snel kon verplaatsen op te sporen.

Toen Raffles dit vernam bevond hij zich nog altijd met Brand en Henderson te Hull.

Hij had de „Zeemeeuw” onder bevel van een vertrouwden, ouden zeebonk, die reeds lange jaren in zijn dienst was, naar Dunbar gezonden, een haven in het Zuiden van Schotland, waar het jacht zou blijven tot Raffles en zijn beide metgezellen zich weder aan boord zouden begeven, teneinde aan de groote zeilwedstrijden deel te nemen.

Dit wil echter niet zeggen, dat Raffles zijn plannen al had opgegeven om wat op de Engelsche kust te kruisen.

Hij had een veel kleiner jacht, de „Neptunus” door eenige matrozen uit Londen naar Hull laten overbrengen, en hij was voornemens met

dit ranke scheepje een weinig op de Noordzee te kruisen.

Het was een vrij gewaagde onderneming, met zulk een klein jacht zee te kiezen, maar alle drie de mannen waren goed bevaren en bovendien was het weder opnieuw zeer schoon, terwijl de barometer op bestendig stond.

Raffles was trouwens niet voornemens, zich al te ver uit de kust te wagen, zoodat hij, in geval er een storm mocht opsteken, in enkele uren weder een haven zou kunnen opzoeken.

Brand had hem gevraagd, waarom hij niet te Hull bleef, teneinde te wachten op het resultaat van de drijfjacht, welke de vijf torpedojagers zouden ondernemen, maar Raffles had eenigszins spottend de schouders opgehaald en geantwoord :

„Ik vrees dat het wachten mij wat lang zou vallen, mijn waarde! Ik onderschat de bekwaamheid van onze kapiteins en de snelheid van onze torpedojagers geenszins — maar deze schepen loopen nog altijd vijf knopen langzamer dan het zwarte schip!”

En zoo geschiedde het, dat de „Neptunus” in den vroegen morgen van een heerlijken dag het anker lichtte, en de haven uitvoer.

Het was een sierlijk scheepje, dat slechts een grootzeil en een fok voerde en door drie mannen, tenminste als zij verstand van de zaak hadden, gemakkelijk bestuurd kon worden.

De wind was al bijzonder gunstig, want hij woei van de landzijde en aanvankelijk hadden de drie opvarenden dus niets anders te doen dan het jacht voor den wind te houden.

De wind ruimde nog, naarmate de dag verstreek en tegen twaalf uur stond er een flinke bries die het kleine zeiljacht met groote snelheid deed voortstuiven.

Men was onder weg eenige schepen tegengekomen, maar nu naderde men een gebied van de Noordzee, hetwelk juist gelegen is tusschen de zeevaartroutes van Denemarken en Noo'wegen op Blyth en van Duitsche en Nederlandsche havens op Lowestoft en Yarmouth.

Men zag hier niets anders dan eenige visscherspinken, stroomtrawlers en andere visschersvaartuigen, maar spoedig raakten ook deze uit het gezicht en het kleine jacht bevond zich al spoedig alleen op de uitgestrekte watervlakte.

De lunch werd op het dek gebruikt en was zeer eenvoudig, want al was het jacht klein, zoo waren toch zes krachtige handen wel noodig om het te besturen.

Het was omstreeks twee uur in den middag en de „Neptunus” bevond zich op ongeveer 50 zeemijlen uit de kust, toen Brand plotseling met een glas whisky soda in de hand, stijf als een steenen beeld bleef zitten en met groote oogen naar den horizon staarde.

Raffles, die den helmstok hield, volgde eenigszins verwonderd de richting van zijn blik — en dadelijk fronsten zich zijn wenkbrauwen, terwijl zijn gelaat verstrakte.

Daar, aan de kim, naderde met buitengewone snelheid een schip....

Het lag laag op het water, het was zwart geschilderd en uit de korte schoorsteenpijp bouwde een roetzwarte, dikke rookwolk....

Een oogenblik bleef het zeer stil aan boord van het kleine scheepje.

Ook Henderson had het geheimzinnige vaartuig met zijn sombere kleur gezien.

„Het zwarte schip!”

„Het rooverschip, Brand!” kwam Raffles met gesmoorde stem.

„Zij houden recht op ons aan, Mylord,” voegde Henderson er aan toe.

Ja, daaraan kon niet getwijfeld worden — de duikbootjager stoomde recht op het jacht aan.

Het zwarte schip bevond zich aan lei van het jacht, bijna op dezelfde hoogte als de „Neptunus” van de kust uit gerekend.

Zonder een woord te spreken, wierp Raffles aanstonds het roer om, liet het jacht scherp bij den wind oploeven en zette weder koers naar de kust, die in dit geval alleen redding kon brengen.

Want wat zouden de drie mannen kunnen uitrichten met hun browning en hun ganzenroer, wanneer het schip daarginds inderdaad een zeeschuimer was en het werkelijk op het jacht voorzien had?

Zij zouden immers zoo goed als weerloos staan!

Maar men had aan boord van het zwarte schip deze manoeuvre dadelijk gezien.

Onmiddellijk veranderde ook de duikbootjager van koers en het was duidelijk dat hij trachtte het jacht den pas af te snijden.

En dit moest vroeg of laat wel gelukken, want Raffles was nu, daar hij den wind pal tegen had, wel genoodzaakt om te laveeren, waardoor hij kostbaren tijd verloor.

Geen volle tien minuten later was het maar al te duidelijk dat er aan ontkomen niet te denken viel.

Het zwarte schip was zoo dicht genaderd,

dat men met het bloote oog zijn vormen reeds kon onderscheiden.

Over het lage dek liepen eenige mannen op en neder — en plotseling klapte een stuk van de commandobrug om en het snelvuurkanon werd zichtbaar.

Zwijgend zagen de drie opvarenden hoe het stuk op de „Neptunus” werd gericht.

Twijfelen was niet langer mogelijk — het schip, dat hen zoo spoedig had ingehaald en nu zijn vaart vertraagd had, was een rooverschip.

De loop van het snelvuurkanon, waarop het zonlicht speelde, rees en daalde.... en bleef onbeweeglijk....

Een losbarsting daverde over de golven en een granaat sloeg op nog geen kwart kabel-lengte afstand voor de „Neptunus” in zee.

Een machtige fontein spoot huizenhoog uit de golven op en het had weinig gescheeld of het ranke jacht was door de hevige beroering van het water gekapsijds.

Het schot was blijkbaar bedoeld als een waarschuwing en als zoodanig werd het dan ook door Raffles opgevat.

Hij gaf Brand een wenk en deze streek met bleek gelaat en op elkaar geklemde tanden het zeil dat klapperend omlaag kwam.

Nog terwijl dit geschiedde, werd er van het piratenschip een sloep uitgezet met zes matrozen bemand, terwijl het kanon dreigend op het zeiljacht bleef gericht.

Zwijgend en met over elkaar gekruiste armen bleven de opvarenden de komst van de zeeschuimers afwachten, die met revolvers en geweren gewapend schenen te zijn.

„Maar zullen wij ons dan in het geheel niet verdedigen, Edward?” bromde Brand tusschen de tanden. „Wij hebben toch zes schoten op onze revolvers.”

Raffles haalde de schouders op en antwoordde :

„Dat zou immers gelijk staan met zelfmoord, Brand? Bij het eerste schot dat wij losten, zou immers dat kanon daar opnieuw gaan spreken — maar dan op een andere wijze, waarop geen antwoord meer mogelijk zal zijn! Trouwens, ik weet niet wat mij zegt, dat ons leven geen onmiddellijk gevaar loopt!”

„Waarom denk je dat?”

„Wel, wat zouden die schurken er eigenlijk aan hebben, ons naar de andere wereld te zenden? Zij begrijpen immers wel, dat iemand die met zulk een klein jacht in zee steekt, geen vermogen bij zich heeft.”

„Maar als dat zoo is — waarom hebben zij ons dan niet met rust gelaten?” riep Brand uit, den blik op de sloep gericht, die snel het stuurloos rondrijvende jacht naderde, voortgeroeid door acht krachtige armen.

„Wel — zij weten misschien wie ik ben!” antwoordde Raffles lakoniek.

„Dat zouden zij weten?” herhaalde Brand verwonderd. „Hoe zou dat mogelijk zijn?”

„O, de vooruitgang van de techniek is groot, mijn waarde,” antwoordde Raffles half spottend. „Je hebt waarschijnlijk ook wel eens gehoord van draadloze telegrafie nietwaar? Wel, ons vertrek uit Hull kon wel eens door medeplichtigen van die schavuiten aan dat schip zijn medegedeeld. Ik kan mij anders waarlijk niet verklaren, waarom zij een granaat aan ons besteed zouden hebben. Wij zullen het overigens wel spoedig weten want daar zijn de schurken reeds.”

Inderdaad, nog een paar slagen en de sloep lag langs zij van het kleine jacht.

De man die onbeweeglijk op de voorplecht van de sloep had gestaan, blijkbaar een soort bootsman, sprong met de revolver in de vuist op het lage dek van het jacht over, trad op Raffles toe en vroeg kortaf en met een accent, dat duidelijk zijn Italiaansche afkomst verried :

„Gij zijt Lord William Aberdeen?”

„Ik heb geen reden om het te ontkennen, mijnheer,” antwoordde Raffles kortaf. „Mag ik vragen wat ons het genoegen van uw bezoek verschaft, een genoegen, dat waarschijnlijk nog grooter zou zijn, als ik er om verzocht had?”

„Ik kan U daarop niet antwoorden — dat is de zaak van den chef!” antwoordde de man schouderophalend.

„Waar is Uw chef?” vroeg Raffles met een blik op de gemeene tronies van de roeiers in de loop, die hem grijnslachend aankeken.

„Hij is aan boord van ons schip — gij zult ons moeten volgen.”

„Dat zullen wij dan toch eens zien,” liet een zware stem zich hooren.

Het was Henderson, die zijn drift onmogelijk had kunnen bedwingen en met een enkelen sprong voor den bandiet stond.

Hij tilde hem op, met evenveel gemak alsof hij een kind was en wierp hem met een enkelen zwaai in zee.

Een gebrul van woede ging onder de matrozen in de sloep op.*

Een hunner trok zijn revolver, — mikte en vuurde.

Met een smartelijken kreet drukte Henderson beide handen op de borst, zocht wankelend steun aan den mast... en viel toen ruggelings in zee.

Brand slaakte een kreet van smart en woede en wilde op zijn beurt zijn revolver trekken.

Maar Raffles, die zeer bleek was geworden, legde hem met een krachtig gebaar de hand op zijn arm en zei op gebiedenden toon:

„Laat dat Brand — het brengt ons niets verder! Maar ik zweer, dat de schurken hiervoor zullen boeten!”

„Maar laat ons tenminste trachten hem nog te redden!” riep Brand op wanhopigen toon, terwijl hij zich op de knieën op het dek wierp en in de vallende duisternis in de golven tuurde, in de flauwe hoop, dat hij den zwaar gewonden, misschien wel dadelijk gedooden Henderson zou kunnen ontwaren.

Maar de schutter had blijkbaar zijn werk al te goed verricht — er was niets meer te bespeuren van den ongelukkigigen chauffeur, die met zijn leven zijn verknochtheid aan zijn meester had betaald.

Terwijl dit geschiedde, was de bandiet, die Henderson in zee had geworpen, reeds weder aan boord geklauterd.

Hij was zijn revolver kwijt, die wel op den bodem van de Noordzee zou liggen maar zijn gelaat vertoonde een uitdrukking van wraak-zucht en woede, toen hij zich weder voor Raffles plaatste en tusschen zijn tanden siste:

„Gij moogt van geluk spreken, dat ik strenge orders heb gekregen, Uw leven te sparen! Want gij moet weten, dat Pietro Carmi niet den spot met zich laat drijven.”

Raffles antwoordde niet, maar haalde slechts minachtend de schouders op.

Zijn gelaat was marmarbleek, en zijn trekken schenen uit steen gehouwen.

Alleen zijn oogen schitterden op een wijze, die weinig goeds voorspelde.

De duisternis was nu bijna volkomen.

Op slechts een paar vademen afstand lag de zeeschuimer, met alle lichten gedoofd, behalve een roode lantaarn op de voorplecht.

„Stap in!” beval Carmi norsch, zich tot Raffles en Brand wendende.

De jongeman raadpleegde Raffles met den blik maar toen Raffles hem kort toeknikte, stapte hij in de sloep, door Raffles gevolgd.

De Italiaan was het laatst op het jacht achtergebleven.

Hij ging de cock-pit binnen en overtuigde zich, dat zich daar geen geldswaarde bevond,

hetgeen ook wel zeer vreemd zou zijngeweest, daar er nauwelijks ruimte genoeg was voor een volwassen man om er zich rond te draaien en scheen toen iets neer te leggen bij den grooten maast.

„Een bom!” zeide Raffles lakoniek, en op gedempten toon, terwijl hij zich tot Brand wendde.

De jongeman antwoordde niet, maar beet zich op zijn lippen, terwijl de nagels van zijn vingers in zijn vleesch drongen, zoo krampachtig had hij de vuisten gebald.

Carmi begaf zich op zijn beurt in de sloep, een kort bevel weerklonk, — de riemen plasten in het water, en de sloep naderde het zwarte schip, waarvan de omtrekken slechts vaag zichtbaar waren.

Toen de sloep tot op weinige meters afstand van het kaperschip was genaderd, klonk er een doffe losbranding over het water, en een rossige gloed verlichtte voor een oogenblik de zee over verren afstand.

Met een doffen slag was het kleine zeiljacht uit elkaar gesprongen — en binnen enkele oogenblikken verdween het ranke scheepje onder de oppervlakte der golven.

Een hatelijk lachje plooidde de lippen van den Italiaan, toen hij nog eens omkeek naar de plek, waar zooeven het jacht was geweest.

De sloep legde nu aan, onder aan de kleine valreep, de riemen werden gestreken, een tros werd uitgeworpen en de beide gevangenen moesten het eerst de valreep beklimmen.

Zij werden onmiddellijk door sterke vuisten aangegrepen en in een klein vertrek opgesloten, wat waarschijnlijk vroeger tot volkslogies had gediend en dat met een stalen deur gesloten werd.

De matrozen klommen op hun beurt aan boord van het kaperschip en heschen daarna de boot weder tusschen de davits.

Zij begaven zich vervolgens naar de voorplecht van den duikbootjager, waarvan de schroeven aanstonds weder waren beginnen te wentelen zoodra de sloep aan boord was geheschen.

Daar deed dadelijk de flesch de ronde — de tonen van een harmonica weerklonken... het geheele dek was in diepe duisternis gehuld...

En zoo kwam het misschien, dat geen der opvarenden bemerkte, hoe zich een zwarte gedaante, nog voor het schip weder in beweging kwam, aan een ahangenden ijzeren ketting tegen den achtersteven van het kaperschip opwerkte, over de verschansing kroop, voor-

zichtig als een slang voortschuivende tot hij een trap bereikte, die naar het inwendige van het schip voerde — de trap afsloep en zich daarop verborg in het donkerste gedeelte van het ruim... —

Het was een man van reusachtigen lichaamsbouw, wiens kleederen dropen van het water... het was James Henderson, zoo gezond als een visch!

HOOFDSTUK IV.

EEN LOSPRIJS VOOR HET LEVEN.

Het vertrek waar Raffles en Brand waren opgesloten, was volmaakt duister.

Er drong geen enkele lichtstraal in door, hoe klein ook, uitgezonderd een zeer zwak, rossig lichtschijnsel, dat onder de reet van de deur doorscheen en waarschijnlijk afkomstig was van de lantaarn welke de beide mannen in de smalle gang hadden zien hangen, welke zij zooeven gepasseerd waren.

Zij wisten zelfs van elkander niet waar zij zich bevonden en pas na eenig tasten en fluis-terend gewisselde woorden hadden zij elkanders hand gegrepen.

Van de mannen die hen hier hadden gebracht, droeg er een een kaarslantaarn die hij echter weer had meegenomen en bij het licht daarvan hadden zij gezien, dat het vertrek een zeer spitsen vorm had — het was dus blijkbaar in de voorpiek van het schip gelegen.

In het midden, met de pooten die van ijzer waren, verankerd in den vloer, stond een smalle, tamelijk lange tafel.

Tegen ieder van de beide zijwanden was een bank geplaatst ook al niet te breed, want men moest aan boord van deze schepen met de ruimte woekeren.

En dan hadden de beide vrienden opgemerkt, dat zoowel de smalle tafel als de banken en de vloer, bedekt waren met pakken, kisten en zakken, alles zorgvuldig dichtgebonden of toegespijkerd, waarschijnlijk was dit een deel van de kostbare lading welke de schurken hadden buitgemaakt.

Alvorens de beide vrienden in dit cachot geworpen werden had men hen alles afgenomen, wat zij bij zich hadden — hun portefeuille, hun beurs, hun horloges, hun kleine

brownings — maar ook hun zaklantaarn, hun doekspelden en zelfs hun ringen.

Raffles stak nu zijn hand omhoog en hij bemerkte, dat hij met de toppen van zijn vingers juist de zoldering kon bereiken.

Voor zulk een betrekkelijk klein schip was dit vertrek dus tamelijk hoog te noemen.

De zoldering voelde koud aan en bestond waarschijnlijk uit stalen platen.

Boven hun hoofden hoorden de beide mannen de geregelde stappen van een schildwacht — en voor de deur schenen er ook minstens twee te zijn, want soms drong een schor gelach tot de beide vrienden door.

Geruimen tijd bleven zij zoo zwijgend naast elkander staan tot Raffles begon :

„Het zou een weinig overdreven zijn, Brand, te zeggen dat de toestand rooskleurig is, maar het had nog erger kunnen zijn geweest.”

„Ik had al zoo lief zelf het leven gelaten, als te moeten toezien, dat onze brave Henderson werd neergeschoten!” zeide Brand en aan den klank van zijn stem kon Raffles hooren, dat de jonge man slechts met groote moeite zijn tranen bedwong.

Hij antwoordde niet dadelijk en zijn eigen stem klonk hard en rauw, toen hij eindelijk zeide :

„Als ik hier levend afkom, Brand, dan zal ik die ellendelingen dubbel en dwars laten boeten! Dat zweer ik je!”

„Waarom zouden zij ons niet dadelijk hebben afgemaakt?” vroeg Brand na eenige oog- en blikken.

„V.aag je dat nog? Natuurlijk willen zij geld van ons zien los te krijgen!”

„Op welke wijze dan? Wij hebben in het

geheel geen drie honderd pond bij ons. Daarmede zullen zij toch wel geen genoeg nemen."

„Zeer waarschijnlijk niet!" gaf Raffles ten antwoord en er klonk spot in zijn stem. „Om een dergelijke futilliteit hadden de zeeschuimers niet zoove moeite gedaan. Maar zij zullen denklijk w3 begrijpen, dat ik zooiets als een chequeboek bij mij heb — en daarmede kan iemand als Lord Aberdeen heel wat uitrichten!"

„Die schurken!" riep Brand woedend uit. „En zou je geneigd zijn, een losprijs te betalen, Edward, als die bandieten je daar inderdaad om vroegen?"

„Daar ik nog tamelijk veel aan mijn huid hecht, Brand, zou ik het zeer waarschijnlijk doen," hernam Raffles rustig. „Natuurlijk met het voorbehoud, dat ik al mijn best zou doen, het geld later weer in mijn bezit te krijgen! Overigens — ik zou wel eens willen weten, wat jij zoudt doen in geval er zes man met geladen revolver tegenover je kwamen te staan, die je vriendelijk uitnoodigden, je leven met eenige duizenden ponden sterling te koopen!"

Brand dacht even na en antwoordde toen haastig:

„Ik geloof toch, dat ik den koop zou sluiten!"

„Zie je wel!" kwam Raffles met een zacht lachje. „De natuur is soms sterker dan de leer en in dit geval in het bijzonder! Het zelfbehoud is diep bij den mensch ingeworteld en als men zijn leven met eenige voddige handen vol geld kan koopen, dan laat men dat zeker niet! Ik herhaal je echter, dat ik volstrekt niet voornemens ben, het erbij te laten, wanneer ik goed gezien heb, en die schavuiten mij inderdaad een cheque tot een zeer hoog bedrag willen laten teekenen."

Een oogenblik zwegen de mannen.

Toen hernam Raffles, die met de hand in het rond getast had:

„Ik geloof dat hier een gedeelte van den buit is opgestapeld, die de schurken bijeen gestolen hebben — ten koste van het leven van eenige tientallen onschuldige kerels! O, als ik hier levend uitkom — al moest het mij een fortuin kosten — ik zal de gemeenschap wreken op die laaghartige ellendeelingen!"

Weer bleef het even stil en toen ving het oor van Brand het geluid van rammelend metaal op.

„Wat doe je?" vroeg hij fluisterend.

„Ik heb hier een kleine kist, die waarschijnlijk bijna tot den rand met goud of zilver gevuld is! Ik meen mij nu ook te herinneren, dat de „Ole Thor" een kleinen voorraad goud aan

staven aan boord had, maar in ieder geval tot een bedrag van een paar millioen pond sterling!"

Raffles had dit nauwelijks gezegd, of in de gang voor hun cel klonken eerst schreden en daarna gedempte stemmen.

Hun bewakers schenen in gesprek te zijn met andere zeeroovers, die zoeven de trap waren afgedaald.

Toen werd een sleutel in het slot gestoken, de deur draaide op haar stalen hengsels en een lichtstraal drong het cachot binnen.

Een oogenblik waren de beide mannen door dezen plotselingen glans verblind en toen zij aan het licht gewend waren, zagen zij drie mannen tegenover zich, allen zwaar gewapend en met de revolver in de vuist, terwijl achter hen de gemeene tronies van een aantal andere zeeroovers verschenen, die grijnslachend naar de gevangenen keken.

In een oogwenk had Raffles gezien, dat iedere poging om te ontvluchten of zich te verzetten, bij voorbaat tot mislukking gedoemd was.

De overmacht was al te groot.

Een van de drie mannen, die zoeven waren binnengestreden, was Pietro Carmi, de man, die door Henderson in zee was geworpen.

Hij wendde zich tot Raffles en sprak kortaf:

„Wees zoo goed, mij te volgen, Mylord!"

„Mag ik weten, waarheen gij mij zult brengen?" vroeg Raffles.

„Dat zult ge 'wel zien!" antwoordde Carmi norsch.

Daarop wendde hij zich tot Brand en vervolgde:

„Gij zijt de secretaris van Zijn Lordschap?"

„Die ben ik!"

„Nu, uw leven zal uwen meester ook wel wat waard zijn!" meende Carmi met een leelijke grijns en een valsche schittering in zijn koolzwarte oogen. „Gij blijft hier op de terugkomst van Mylord wachten — tenminste als hij nog ooit terugkomt!"

Hij keerde zich opnieuw tot Raffles met de vraag:

„Apropos — gij hebt zeker wel een cheque boek bij u?"

Raffles knikte zwijgend.

„Nu dan zal alles op rolletjes gaan!" riep Carmi met een heesch lachje. „Voig ons nu!"

Raffles zeide op zachten toon eenige woorden in een volkomen onbegrijpelijke taal tot Brand, en maakte zich toen gereed, Carmi te volgen.

Twee roovers gingen vooruit, waarvan er

een met een lantaarn gewapend was, daarop volgde de gevangene, en de kleine stoet werd besloten door Carmi en nog twee bandieten.

Raffles sloeg nauwkeurig acht op den weg dien hij zou moeten afleggen; de tocht duurde niet lang.

De kleine troep liep de smalle gang ten-einde, die ongeveer vijf meter lang was, en bereikte de ijzeren trap aan het einde der gang. Zij gingen die trap echter niet op, maar hielden stil voor een lage, grijs geschilderde deur van plaatijzer.

Carmi klopte aan, en opende daarna de deur, waarop hij zijn gevangene voor zich uit naar binnen schoof en dadelijk met twee andere mannen achter hem post vatte, de revolver ter hoogte van Raffles' slaap.

Het kleine vertrek, waar de gevangene zich nu bevond, was blijkbaar de kajuit van den kapitein.

Zij was geriefelijk ingericht, voor zoover dit mogelijk was aan boord van een vaartuig, dat als oorlogsschip gebouwd was.

De wanden waren met mahoniehout beschooten, en hier en daar hingen kleine schilderingen, Amerikaansche oorlogsbodems voorstellend.

In het midden stond een glimmend geboende withouten tafel, waarvoor een man was gezeten, wiens gelaat door een dichten zwarten baard voor de helft onzichtbaar was, maar dien Raffles toch met een kleinen schok van verrassing aanstonds herkende.

Hij stond tegenover een Spaanschen bandiet, dien hij eenige jaren geleden te Parijs onder geheel andere omstandigheden had leeren kennen.

Het was geweest tijdens een hevigen strijd van de politie met een uiterst gevaarlijke bende, welke strijd geëindigd was met de uitroeiing van den geheelen troep.

Maar enkelen hadden weten te ontsnappen, en daartoe behoorde blijkbaar ook deze man — Pablo Gonzalez geheeten.

Destijds droeg de schurk geen baard of knevel en hij had deze mannelijke sieraden blijkbaar laten groeien, teneinde des te beter aan de nasporingen van de politie te ontkomen, die nog altijd zocht naar den moordenaar, dief en falsaris.

Maar dat kon voor Raffles geen beletsel zijn hem aanstonds te herkennen. Hij had dus nu kennis gemaakt met een Italiaan en een Spanjaard aan boord van den zeeschuimer, en de laatste was blijkbaar de aanvoerder.

Voor hem, op tafel, stond een half geledigde flesch Jamaica rum, en in een glas fonkelde het goudgele vocht, waarvan de Spanjaard blijkbaar een groot liefhebber was.

Toen men den gevangene voor hem bracht, was hij verdiept in de lezing van een scheeps-journaal, maar hij klapte het dadelijk dicht, richtte zich in zijn stoel op, blies een dichte wolk uit de sigaret, die hij tusschen de baardige lippen geklemd hield en keek Raffles langen tijd strak aan, met een boosaardigen blik in de half dicht geknepen oogen.

Toen begon hij langzaam, en het Engelsch met een sterk accent sprekend, hoewel zonder eenige hapering:

„Ik heb het voorrecht, Lord Aberdeen, den bekenden philanthroop voor mij te zien?”

„Die ben ik!” antwoordde Raffles bedaard.

Een oogenblik had hij gevreesd, dat de bandiet ook hem zou herkennen, maar hij zag spoedig tot zijn vreugde, dat zijn vermomming destijds zoo voortreffelijk was geweest, dat hij hiervoor geen vrees behoefde te koesteren.

„Dus dan waart gij het, die den havenmeester van de stad Hull op de hoogte hebt gesteld van uwe ontmoeting met mijn schip, en de „Ole Thor”.”

Raffles beet zich even op de lippen.

Die ellendeling scheen zeer goed en vlug te worden ingelicht door zijn medeplichtigen op den vasten wal!

Natuurlijk hadden die schurken alles in de bladen gelezen, en zich gehaast hun chef door middel van een geheime code en waarschijnlijk ook met een geheime zender op de hoogte te brengen.

Daar ontkennen toch niet zou baten, antwoordde Raffles rustig:

„Ik heb dat inderdaad gedaan. Ik achtte het mijn plicht, mijn vermoedens kenbaar te maken omtrent den ondergang van de „Ole Thor”. En nu geloof ik, dat mijn vermoedens maar al te juist zijn geweest, het ongelukkige schip is door zeeroovers aangehouden, leeggeplunderd en daarna meedoogenloos in den grond geboord met een paar granaten, die van dit schip zijn afgevuurd!”

„Misschien hebt gij het wel geraden, Mylord!” zeide de Spanjaard met een valsch lachje. „Laat ik er bij voegen, dat het maar een haar had gescheeld, of wij hadden u op dien dag zelf aangehouden! Maar daarover willen wij thans niet spreken. Gij hebt ons verraden, en wanneer gij iemand anders waart, en niet toevallig de schatrijke Lord Aberdeen, dan weet

ik niet, of gij u op dit oogenblik levend en wel op mijn schip zoudt bevinden...."

„Maak het kort, en zeg mij, wat gij van mij wilt!" zeide Raffles op ongeduldigen toon.

„Dat zult gij aanstonds vernemen! Zeg mij eerst, of gij uw chequeboek bij u hebt!"

„Ja!"

„Mooi zoo! Ik verwachtte ook niet anders! Wie is te Londen uw bankier?"

„Cholmeley en Appleton!"

„Een zeer bekende en betrouwbare bankiers-firma!" kwam Gonzalez, grijnslachend.

Hij keek Raffles nog eens onderzoekend aan en hernam:

„Ik zal niet veel woorden verspillen, Mylord! Gij hebt uw eigen leven en dat van uw metgezel,

waarschijnlijk uw secretaris, in uw hand. Gij zult mij nu dadelijk een cheque ten bedrage van 20 000 pond sterling schrijven. Weigert gij, dan is uw lot beslist, en gij zult de zon niet meer zien opkomen. Gij ziet dat ik kort en duidelijk weet te zijn!"

„Zeer duidelijk!" zeide Raffles kalm.

Hij had op een hoog bedrag gerekend, maar dat de schurk zooveel zou durven vragen, dat had hij niet verwacht.

Hij bleef echter zijn kalmte volkomen vewaren en stak de hand in den zak, om zijn chequeboekboek er uit te halen.

„Een pen, als ik u verzoeken mag," zeide hij rustig.

HOOFDSTUK V.

HET CACHOT.

Gonzalez keek Raffles een weinig wantrouwend aan.

Zoo veel toeschietelijkheid had hij niet durven verwachten.

Het kwam hem we' wat verdacht voor.

Hij keek Raffles scherp aan, en bromde: „Ik hoop, dat gij verstandig zult zijn, Mylord, en geen gekheid maakt met dat papiertje! Gij zult begrijpen, dat wij u hier houden, tot mijn mannen terug zijn met het geld! Mocht het blijken, dat gij den bankier op de een of andere wijze hebt gewaarschuwd, bijvoorbeeld door een of ander merkteeken op de cheque, wel, dan zult gij het aan uw zelf te wijten hebben, wanneer wij u als een hond neerschieten, of u met een steen aan de beenen over boord zetten! Ik versta geen scherts op dat punt moet gij weten!”

Raffles haalde de schouders op.

„Mijn leven en dat van mijn secretaris zijn mij wel 20 000 pond sterling waard!” zeide hij koeltes.

„Zoo mag ik het hooren!” riep Gonzalez met schitterende oogen uit. „Hier is de pen, teeken!”

Raffles nam de pen aan en zette met vaste hand zijn handteekening.

Hij begreep maar al te goed, dat zijn leven en dat van Brand groot gevaar zou loopen, indien hij trachtte, den zeeschuimer zand in de oogen te strooien.

Het geld moest betaald worden, later zou hij misschien kans zien, het weder terug te krijgen. Hij stak den bandiet de cheque over de tafel toe.

„Ziedaar!” zeide hij.

Gonzalez nam het kostbare papiertje gretig op en las het door, terwijl hij een tevreden geknor liet hooren.

„Ik geloof dat het in orde is!” zeide hij. „Maar toch zult gij er in moeten toestemmen,

hier te blijven, tot mijn mannen terug zijn. Het zal niet zoo lang duren. Zij gaan nog heden nacht met de stoompinas naar den vasten wal, nadat wij zoo dicht mogelijk de kust genaderd zullen zijn, ter hoogte van Londen. Het zal een kwestie van slechts weinige uren zijn en nog voor de dag aanbreekt, kunnen wij ter bestemde plaatse zijn, gij hebt u zelf van de snelheid van mijn schip kunnen overtuigen!”

„Het is inderdaad bijzonder snel,” zeide Raffles lakoniek. „Ik geloof niet, dat een der booten van de havenpolitie u zou kunnen in halen!”

Gonzalez barstte in lachen uit.

Hij scheen het een goede grap te vinden.

Toen hernam hij met een ruwen vloek:

„Wees daar maar zeker van, Mylord! Al zenden zij de snelste torpedojagers op mij af, zij zullen mij niet vangen! Maar laten wij even ons gesprek beeindigen voor ik u weder naar uw metgezel terug zend! Er is op gerekend, dat de stoompinas omstreeks acht uur het schip verlaat. Zij kan vier uren later in de haven van Londen gemeerd zijn, en om twee uur in den middag kunnen mijn mannen de cheque ter betaling aan uwen bankier voorleggen. Weer twee uren om naar de ligplaats van de pinas terug te keeren, en dan nog eens vier, om den terugtocht naar mijn schip te volbrengen. Om acht uur, als de duisternis reeds weder gevallen is, kunnen zij terug zijn. Ik bereken den tijd met opzet zoo ruim mogelijk, en doe er zelfs nog eenige uren bij, waaruit gij zult kunnen zien, dat ik u volop gelegenheid geef, uw leven te behouden! Maar zijn te midernacht mijn mannen niet terug, heb ik in dien tijd ook geen draadloos bericht ontvangen, waaruit blijkt, dat hun een ongeval is overkomen, moet ik dus aan verraad denken, dan wee u! Dan zal ik zonder genade zijn!”

Een zware Spaansche vloek bekrachtigde

deze bedreiging.

Daarop vouwde Gonzalez de cheque langzaam op, deed haar in een enveloppe en stelde haar aan Carmi ter hand.

„Gij hebt mijn bevelen!” zeide hij kortaf, zich van de Italiaansche taal bedienend. „Breng hem weder weg, en zorg, dat die beiden goed bewaakt worden!”

„Er staan twee man met de revolver in de vuist voor de deur, chef!” zeide Carmi.

„Goed. Weg dan met hem!”

Raffles werd weder aangegrepen, en een oogenblik later bevond hij zich weder op weg naar het cachot.

Weer moest hij de smalle gang door, waar het tamelijk duister was, ofschoon er aan een spijker een kaarslantaarn hing te schommelen, en daarop werd de deur ontsloten, en Raffles moest zijn cel weder binnentreden, waarop dadelijk de deur achter hem gesloten werd, en de sleutel opnieuw in het slot ronddraaide.

Brand, die stil met de armen over elkander in een hoek bij de tafel had gezeten, tastte zich zijn weg naar zijn eenigen vriend, en vroeg, toen hij hem gevonden had, op fluisterenden toon:

„Welnu?”

„Welnu, het is zooals ik gedacht had, ik heb een cheque moeten teekenen, en als de mannen met het geld om twaalf uur morgen nacht nog niet terug zijn, dan zullen wij den langsten tijd geleefd hebben!”

Brand antwoordde niet dadelijk.

Toen kwam het zachtjes over zijn lippen:

„Hoeveel?”

„Vraag je daar het eerst om, onverbeterlijke penningmeester?” vroeg Raffles half lachend. „Twintig duizend pond!”

„Twintig...?” riep Brand uit. „Die schoeljes! En heb je dadelijk geteekend?”

„O, ik had een cheque van een miljoen even snel onderteekend!” zeide Raffles bedaard. „Van het oogenblik af, dat ik stellig voornemens ben, dat geld te gaan terug halen...”

„Dat geld zal ons in ieder geval onzen braven Henderson niet terug geven!” zeide Brand met trillende stem. „Ik kan er mij nog steeds niet in denken, dat wij hem nu werkelijk verloren hebben! Het ging zoo vreeselijk snel!”

Raffles antwoordde niet.

In de duisternis kon Brand niets van zijn gelaat onderscheiden, maar hij begreep, dat zijn vriend evenzeer onder het vreeselijke verlies gebukt zou gaan als hij zelf.

Na eenigen tijd begon Raffles weder:

„Heb je soms ons verblijf al eens kunnen onderzoeken?”

„Ja, al tastend! Er liggen onder de tafel twee matrassen, men heeft zeker op onze komst gerekend. Verder zijn er vier patrijspoorten, twee aan iedere zijde van het schip, maar zoo klein, dat zelfs een kind er niet door heen zou kunnen, en verwijden kunnen wij ze ook niet, want zij zijn in den stalen romp van het schip aangebracht. En ten slotte heb ik ergens een klein eindje kaars ontdekt, dat op den grond was gerold, niet lander dan een halven vinger. Ik durfde het echter niet ontsteken, voor jij er was. Misschien zouden zij het daarbuiten dan gezien hebben!”

„Daarvoor behoeven wij niet te vreezen, want er brandt in de gang zelve licht,” zeide Raffles.

„Maar wij zullen toch voor alle zekerheid maar wachten, tot zij ons avondeten hebben gebracht, ik denk toch niet, dat zij ons van honger zullen laten sterven!”

Dat was goed van Raffles gezien, want er waren nog geen tien minuten verstreken, of er naderden weder zware voetstappen, de deur ging open, en drie mannen traden binnen, waarvan er een een houten bak droeg, waarop een paar schotels met spijzen waren neergezet.

Hij plaatste een en ander zwiingend op de smalle tafel, waarbij een zijner makkers hem bijlichtte met een lantaarn, en verwijderde zich met de anderen weder zooals hij gekomen was, zonder een woord te spreken.

Maar de chef scheen het er voor te houden, dat zijn gevangenen, nu de cheque eenmaal geteekend was, wel recht hadden op wat meer comfort, want de man met de lantaarn had dit voorwerp op de tafel achter gelaten.

De trekken van Raffles ontspanden zich.

„Nu kunnen wij zien, en waar licht is, daar is misschien ook redding!” zeide hij, „laten wij in ieder geval toetasten, Brand!”

„Zouden wij dat veilig kunnen doen?” vroeg de jonge man aarzelend.

„Waarom niet? Je bent toch niet bang, dat die schurk van een Gonzalez ons zal vergifigen? Laat ik je het voorbeeld geven!”

Raffles nam een groot stuk koud vleesch op het tinnen bord, dat hij van de houten bak had genomen, en begon het te snijden.

„Ik heb geen trek!” zeide Brand op dotien toon. „Ik moet steeds aan Henderson denken.”

Raffles staaarde hem een poos zwiingend aan, stak hem toen over tafel heen de hand toe en zeide:

„Die gevoelens eeren je, Brand, maar je

mag niet toegeven aan je smart, wij moeten sterk zijn, en met alle middelen trachten, aan die schurken te ontkomen, en hun slachtoffers te wreken!"

Met tegenzin zette Brand zich aan tafel en begon wat van het vleesch en het aan boord gebakken brood te eten.

Soms keek hij met bevreemding naar Raffles.

Hij kon zich niet voorstellen, dat Raffles, wiens teeder hart onder de schijnbaar koude oppervlakte hij kende, niet meer gevoelde van den plotseligen dood van den man, die hem lange jaren met blinde trouw had gediend....

Langen tijd zaten zij zwijgend tegen over elkander.

Toen schoof Raffles zijn bord terzijde, en keek om zich heen.

„Nu moeten wij eens zien, of het niet mogelijk is, hier weg te komen, zonder dat men het merkt!" zeide hij fluisterend.

Brand haalde de schouders op.

„Dat is immers totaal onmogelijk!" zeide hij. „De geheele kamer is van dik staal, en wij hebben zelfs geen zakmes! Wat de deur betreft, er staan twee goedgewapende kerels voor, en ik kan hen duidelijk hooren spreken. Slapen doen zij zeker niet!"

„Nu nog niet, maar zij kunnen gaan slapen!" meende Raffles.

Hij trad op de deur toe en onderzocht het slot.

Maar al spoedig richtte hij zich met een teleurgesteld gelaat weder op.

„Het zal toch moeilijker gaan, dan ik dacht!" zeide hij zuchtend. „De sleutel zit er van buiten op!"

Zijn blikken zochten door het kleine vertrek.

Hij vond een bot mes, waarmede hij zijn vleesch had gesneden, een vork met drie tanden, en dat was alles!

Zelfs geen spijker, geen stukje ijzer, om in het slot te steken.

En zouden die mannen niet aanstonds wakker worden van het gerucht, dat hij zou moeten maken?

Ten slotte viel zijn blik op de beide matrassen onder de tafel.

Hij keek Brand eens aan en zeide:

„Er is maar een oplossing, en die is, te gaan slapen!"

„Misschien kun jij slapen, ik zal het wel niet kunnen!" zeide Brand, met schorre stem en op een toon van verwijt, die Raffles diep trof....

Even scheen het alsof Raffles iets wilde zeggen, maar hij bedacht zich, keek Brand van ter zijde aan, en strekte zich op de matras uit....

En zoo sterk was de geestkracht van dezen man, dat hij eenige oogenblikken later gerust sliep....

HOOFDSTUK VI.

DE STOOMPINAS.

Snel, met alle lichten gedoofd, als een spookschip, vloog de zeeschuimer over de golven van de Noordzee.

Aan het stuurwiel was een donkere gedaante zichtbaar, die onbewegelijk stond.

Het was de stuurman, een Griek, die strak het oog gevestigd hield op het flauw verlichte compas.

Nu en dan stooft het rooverschip in volle vaart een helder verlicht passagierschip voorbij, of een koopvaarder.

Maar ditmaal hield Gonzalez zich niet op, om één dier schepen aan te houden en te plunderen, er was een gemakkelijker buit te behalen dezen keer.

Langzaam brak de dag aan.

Het was een koude morgen, en slechts schoorvoetend scheen de nevel die over de golven hing, te willen optrekken.

Pas om half zeven was het volkomen dag.

Het kaperschip bevond zich toen ongeveer ter hoogte van Harwich.

Ruim een uur later kruiste het langzaam ter hoogte van de Engelsche hoofdstad, op eenige tientallen zeemijlen uit de kust.

Gonzalez, die zich sedert een paar uren aan dek bevond, na den nacht in zijn kajuit te hebben doorgebracht, keek eens naar de lucht, bromde iets in zijn baard, en liet toen Carmi bij zich komen.

„Het wordt haast tijd om te gaan, Carmi!” zeide hij. „Is alles in orde?”

„De stoompinas ligt gereed, chef, er is stoom op gemaakt en wij kunnen dadelijk in zee steken. Hoe veel man moet ik mee nemen?”

„Drie is ruimschoots voldoende!” antwoordde Gonzalez. „Neem in het terugkeeren munitie voor klein geweer mee. Daarvan kunnen wij nooit te veel hebben, en sla tevens wat victualiën en rum in.”

„Zouden zij geen verdenking tegen ons kunnen koesteren?”

„Waarom? De pinas behoort eigenlijk niet bij den duikbootjager. Wij hebben dat vaartuigje aan boord omdat het bijzonder practisch is. Maar zoo bestaan er vele duizenden in Engeland. Jullie kunt je kleeden als de matrozen van een groot plezierjacht en niemand zal naar je omzien!”

„Is men aan den wal van onze komst onderricht?”

„Neen. Waartoe zou dat dienen? Gij hebt alleen met de bankiers te maken. Doe de zaken zoo spoedig mogelijk en keer dan dadelijk weer terug.”

„Waar zal ik de „Vliegende Duivel” terug vinden?”

„Wij zullen, indien er zich geen redenen voordoen, waarom wij aanstonds zouden moeten vluchten, op dezelfde plek blijven kruisen. Neem een kompas mee. Wij zijn thans op 52 graden Noorderbreedte en 2 graden 13” Westlengte. Ik verwacht u in ieder geval voor middernacht terug. Wanneer er zich omstandigheden mochten voordoen, die uwe terugkomst onmogelijk maken, dan verwacht ik een draadloos bericht. Blijft dat uit, dan zullen de Engeschen moeten sterven. En maak u nu gereed!”

Carmi draaide zich om, teneinde de ontvangen bevelen ten uitvoer te gaan brengen.

Behalve de Italiaan, zouden een Ier, O’Neil, een Franschman, Rachat, en een Oostenrijker, Stein geheeten, mede gaan.

De beide laatsten waren het best onderricht in de behandeling van de kleine stoommachine aan boord van de pinas, en de Ier was een voortreffelijk stuurman, die dit gedeelte van de Noordzee op zijn duimpje kende, en de Vliegende Duivel” desnoods zonder kompas wel terug zou kunnen vinden, tenminste wanneer het rooverschip op dezelfde plaats bleef.

De matrozen waren reeds doende, de takels der pinas los te maken.

Het kleine stoomscheepje hing aan twee davits boven den achterstevan van den duikbootjager en kon gemakkelijk gevierd worden door een zestal sterke mannen.

Carmi overtuigde zich nog eens, dat de kostbare cheque in zijn binnenzak zat en daarop kropen hij en zijn drie metgezellen aan boord van de pinas, uit wier korte pijp een kleine rookwolk opdarrelde.

Rachat begaf zich aanstonds naar de kleine stoommachine, en overtuigde zich dat de druk hoog genoeg was.

O'Neil haakte het kleine roer in, terwijl Stein zich naar de voorzijde van de pinas begaf en blijkbaar naar den kleinen voorraad steenkool wilde omzien.

„Laat dat maar zitten, Stein!” zeide Carmi in gebrekkig Duitsch. „Wij hebben pas eergisteren den voorraad aangevuld! Alles klaar? Laat vieren dan!”

De zes zeeroovers op het achterdek, die de takels hadden gegrepen, lieten ze nu voorzichtig schieten, en langzaam daalde de stoompinas naar de oppervlakte der golven af.

Ofschoon de zee niet verlaten kon worden genoemd, bevonden zich de schepen die voorbij voeren, op zulk een verren afstand, dat men niet bevreesd behoefde te zijn, dat deze manoeuvre zou worden opgemerkt.

Binnen enkele minuten had de pinas de oppervlakte van het water bereikt.

De takels werden losgemaakt.

Gonzalez had zich over de verschansing van de „Vliegende Duivel” gebogen en schreeuwde naar de opvarenden van het kleine stoomscheepje:

„Om twaalf uur vannacht terug, of de twee Engelschen gaan er aan! Wij moeten een afschrikwekkend voorbeeld stellen!”

„Ik zal er om denken, chef!” riep Carmi terug.

Daarop wendde hij zich tot Rachat en vroeg: „Alles klaar? Vooruit dan!”

De stoom drong in de cylindere, de kleine schroef sloeg het water tot schuim en de stoompinas verwijderde zich eers langzaam, daarna hoe langer hoe sneller van de „Vliegende Duivel”.

O'Neil had aan den helmstok post gevat, Rachat bemoeide zich met de machine en Stein wierp nu en dan kolen bij uit een stapel, die voor den vuurhaard op het dek lag.

Carmi had plaats genomen op het kleine voordek, bij de lage deuren die naar het kolenhok voerden.

Hij hield den blik gericht op het kaperschip, dat snel kleiner werd, en wel aanstonds aan den horizon zou verdwijnen, en raadpleegde daarop zijn horloge.

Het was even over achten.

De zon vocht nog steeds met de nevels en alles wees er op, dat zij den strijd wel zou verliezen.

Er stond een straffe wind, en alles voor-spelde regen.

Na een half uur varens was er van het kaperschip niets meer te bespeuren.

O'Neil hield nu recht op de haven van Londen aan.

Als alles mee liep, zou men zeker binnen drie uren het anker in de haven kunnen uitwerpen.

Een uur verstreek, zonder dat er een enkel woord tusschen de mannen gewisseld was, die door de misdaad waren samen gebracht maar elkanders taal slecht of niet spraken.

Het werd drukker op zee, naar mate men de haven van Londen meer naderde.

Nu en dan wierp Carmi een blik op zijn horloge.

Het was juist elf uur in den morgen en reeds doemde aan den gezichtende de haven van Londen op, toen Carmi zeide:

„Alles zal goed gaan, mannen. Wij zullen, tenminste als er niets tusschen beide komt, de cheque nog voor twee uur geïnd hebben, en dan...”

Wat er dan zou gebeuren, zal wel nimmer bekend worden, want eensklaps vloog met luid gekraak het kleine deurtje naar het kolenhok open, en daar sprong een man te voorschijn van reusachtigen lichaamsbouw, met een gelaat, versierd met tal van zwarte strepen, terwijl zijn kleederen er ook maar al te zeer op wezen, dat hij geruimen tijd in dit donkere kolenhok moest hebben vertoefd.

Die man was James Henderson.

Hij greep Carmi, die door den schok terzijde was gevlogen, in de borst en hief hem in de hoogte, terwijl hij met stentorstem uitriep:

„Leer om leer, vriend! Je hebt mij gisteren met de golven doen kennis maken, toen ik je er al eens had in geworpen, keer er nu maar weer eens naar terug!”

En het volgend oogenblik spartelde de ellendeling in de golven!

Met een gebrul van woede had Rachat een zware kolenschep opgenomen en trachtte daarmee Henderson op het hoofd te treffen.

Maar de reus weerde den slag af, ontnam den

Franschman het werktuig, en velde er hem mee neder.

Als een blok viel Rachat voor de ovendeur neer.

O'Neil, de Ier, schreeuwde als een bezetene, maar hij durfde toch den helmstok niet loslaten.

Hij tastte echter met de rechterhand naar zijn zak, terwijl hij met de linker bleef sturen.

Voor hij echter zijn revolver had kunnen grijpen, was Henderson op hem toegesprongen, en had hem met een geweldigen vuistslag ter neer geveld.

Intusschen was Carmi reeds weder aan boord geklauterd en hij en Stein vielen verwoed op Henderson aan, de eerste gewapend met een lang mes dat hij uit zijn gordel had getrokken, de tweede met zijn vuist.

Maar Henderson was gemakkelijk opgewassen tegen de twee schurken.

Hij lachte er zelfs bij, want voor hem was het een goede grap.

Hij liet zijn linkervuist met zulk een geweld op het hoofd van Carmi neer komen, dat de bandiet zonder een kreet te slaken in elkaar zakte.

Het mes ontgleed zijn vingers.

Vlug als de bliksem had Stein het gegrepen, en nu stootte hij toe.

Slechts door een bliksemsnelle beweging kon Henderson den stoot nog bijtijds ontgaan, die op zijn borst gericht was.

Hij ontwong den zeeroover het mes, wierp het over boord, schudde hem eens flink door elkander en sprak hem toen in dezer voege toe, terwijl hij zijn toespraak vergezeld liet gaan van geduchte slagen:

„Hier heb je een tik omdat ik zoolang in het kolenhok heb moeten zitten, pats! En hier heb je er een, pats! omdat je fatsoenlijke Engelschen bent lastig gevallen. Kijk mijn gezicht er eens uitzien, ik lijk wel een neger, pats! Wij zullen nu een beetje naar Londen reizen, kameraad, maar, pats! wij gaan er niet doen wat jij dacht! Jullie wilden de cheque van Lord Aberdeen gaan innen, niet waar? Daar heb je er vast een van mij, pats! waarvan je lang de herinnering zult bewaren. Je zegt niets tegen? Ga dan je kameraad in den stuurstoel maar gezelschap houden.”

Een laatste stoot deed Stein omvallen, en boven op O'Neil neer komen.

Henderson was in een oogenblik bij de hand, om de beide schelmen te boeien met een

eind touw, dat hij aan boord van de „Vliegende Duivel” gevonden had.

Hij wischte zich het voorhoofd even af, keek tevreden op zijn werk neer, en bromde in zich zelf:

„Alle menschen! Wat zijn dat een afschuwelijke koppen! Het is me het zoodje wel. Nu, ik geloof, dat ik er maar goed aan gedaan heb, het voor te stellen alsof ik in de volle borst getroffen was, toen die schurk van een Carmi op mij schoot. Ik denk, dat Mylord wel tevreden zal zijn, als hij er van hoort! En nu zullen wij eens zien, wat er te doen valt!”

Henderson had wel ongeveer verstand van alles wat met machines in verband stond, en hij kon even goed een reusachtige locomotief besturen, als een omnibus, een mailcoach met vier paarden, of een motorboot.

Hij schoof dus de beide gebonden bandieten onverschillig wat ter zijde, wierp een schep kolen op den vuurhaard, keek naar het peilglas, haalde een sigaret uit zijn zak, nam den helmstok ter hand, en begon met groote smaak te rooken.

Zijn breed gelaat glom van trots en genoegen.

De boot, die bedenkelijk geschommeld had tijdens den hevigen strijd, luisterde nu weder naar het roer, en stevende in volle vaart op de haven af.

Maar nog was Henderson niet veilig....

Carmi was uit zijn bewusteloosheid ontwaakt, maar hij hield zich alsof hij vreeselijk gewond was.

Langzaam gleed zijn hand naar den zak van het buis, hetwelk de machinist droeg.

Hij wist, dat hij daar een revolver zou vinden....

Sluw en behoedzaam tastte hij verder, tot zijn vingers de kolf van het wapen omklemden.

Even langzaam trok hij nu zijn gewapende hand terug.

Eindelijk had hij de revolver buiten den zak gekregen.

Bijna onmerkbaar wist hij zich een weinig om te wentelen. Hij was voor een deel aan het waakzame oog van den braven reus onttrokken door het lage dak van den koekoek, dat een paar decimeters boven het dek uitstak.

Plotseling draaide hij zich geheel om, nam de revolver in de andere hand, richtte zich op, en vuurde....

Maar Henderson had de beweging gezien en bukte zich bliksemsnel.

De kogel vloog over zijn hoofd en verloor zich in de ruimte.

Henderson liet den helmstok los, en sprong met een kreet van woede op den zeeroover toe.

Deze wilde voor de tweede maal vuren, toen het schot afging, deed een plotselinge zwenking van het nu stuurlooze scheepje hem even wankelen en weer miste de kogel zijn doel.

Voor een derde schot had de bandiet geen gelegenheid meer.

Henderson had hem vast gegrepen, en het volgende oogenblik ontstond er een vreeselijke worsteling.

Carmi was van meer dan gewone lichaamskracht en hij was vastbesloten een strijd op leven en dood met zijn tegenstander te beginnen.

Hij sloeg en trapte als razend en een paar malen had hij zelfs getracht de keel van zijn vijand met zijn tanden te bereiken.

De revolver was in den strijd verloren gegaan, en lag ergens op het hevig schommelende dek.

Met inspanning van al zijn krachten trachtte Carmi het wapen weder te bereiken, door zich langs het dek voort te schuiven, maar Henderson, die zijn doel begreep, drukte hem met onweerstaanbaar geweld op de witgeschuurde planken neer.

Nu eens lag de een, dan weer de ander boven.

Beide mannen begrepen, dat het, om hun leven ging, en dat zij er niet op behoefden te rekenen, dat er kwartier zou worden gegeven.

Zij hijgden en steunden van inspanning, en tot overmaat van ramp, ontwaakte Rachat uit zijn bewusteloosheid.

Hij keek met verwilderden blik om zich heen, en scheen zich ten slotte rekenschap van zijn toestand te geven.

Hij richtte zich op een knie overeind, en zijn met bloed beloopten oogen zochten naar een wapen.

Eindelijk had hij iets gevonden, wat hem kon dienen.

Het was een zware, Engelsche sleutel, geheel van staal gemaakt, en van de grootste soort, die bijna acht kilo woog.

Hij ging op zijn beide knieën liggen, greep den sleutel, en hield hem boven het hoofd.

Hij haalde diep adem, spande zijn spieren tot het uiterste in, en sloeg toe.

Maar juist op dat zelfde oogenblik rolden de beide worstelende mannen door een onverwachte beweging van het onbestuurde schip, nogmaals om en om... en de zware sleutel trof met vreeselijk geweld het hoofd van den Italiaanschen zeeroover.

Carmi slaakte een rochelenden kreet, en dadelijk verslaptte zijn greep.

Zijn armen vielen langs het lichaam van zijn tegenstander neer, en terwijl een breede stroom bloed uit de wonde golfde, viel hij met een zware zucht achterover, trachtte zich nog eens op te richten, strekten zijn ledematen met een krampachtige beweging, en blies den laatsten adem uit.

Het zware moordtuig had hem de hersens verbrijzeld.

Bleek als een lijk liet Rachat den Engelschen sleutel vallen, en keek met starende oogen naar het levenlooze lichaam.

Henderson had zich hijgend opgericht en zeide op schorren toon, zich tot den Franschman richtend:

„Je ziet dat er nog een rechtvaardigheid is, schurk! En nu zou ik je aanraden geen grappen meer uit te halen, en te doen wat ik zeg! Je ziet, dat ik hier deze revolver van je maat opneem, en nu ga ik achter je zitten aan het roer, en zal aan jou de behandeling van de machine overlaten. En denk er om, dat ik er verstand van heb, en het aanstonds zal opmerken, wanneer je poogt mij te bedriegen! Ik zal geen seconde aarzen, je dadelijk een kogel door het hoofd te schieten, als ik denk, dat je mij, of je zelf en die twee schoeljes daar, naar de haaien wilt helpen. En laat haar zoo vlug loopen, als ze maar kan, als je een goeden raad van mij wilt aannemen.”

Doodelijk ontzet, van zijn wilskracht beroofd, door het drama waarvan hij zelf de oorzaak was, zette de Franschman zich voor de kleine stoommachine, wierp kolen op het vuur, en een oogenblik later stootte de pinas opnieuw met groote vaart door de golven.

Nog geen half uur later meerde zij aan één der steigers, en er waren nog geen tien minuten verloopen, of alle opvarenden waren naar het dichtstbijzijnde politiebureau gebracht op verzoek van Henderson zelf, terwijl het lijk van Carmi naar het lijkenhuis werd vervoerd.

HOOFDSTUK VII.

TOEBEREIDSELEN.

Zwaar geboeid werden Stein, O'Neil en Rachat voor den commissaris van politie geleid, die in de havenwijk bevel voerde.

Ook Henderson verscheen tegelijkertijd voor dezen strengen magistraat.

Slechts met enkele woorden was de commissaris, Strang geheeten, door zijn ondergeschikten op de hoogte gebracht. De brave kerels begrepen zelven nog weinig van het geheele geval.

De drie zeeroovers zaten zwijgend in de bank der beschuldigten, stevig bewaakt door een aantal stoere politieagenten en keken met blikken vol haat naar Henderson, die hen met een spottend glimlachje opnam.

De commissaris die den reus eenigen tijd had gadegeslagen, begon nu de ondervraging, terwijl hij zich tot Henderson wendde:

„Uw naam, woonplaats en beroep?“

„James Henderson, chauffeur in dienst van Lord William Aberdeen, Cromwellstreet.“

„Gij zijt hier gekomen met een kleine stoompinas?“ vroeg Strang verder.

„Ja, mijnheer!“

„Wie zijn die andere mannen?“

„Zeeroovers, mijnheer!“ antwoordde Henderson lakoniek.

„Hoe komt gij dan in het gezelschap van die mannen?“

„Vraag excuus mijnheer, zoo is het niet! Zij zijn in mijn gezelschap gekomen. Ik was het eerst aan boord van de pinas!“

„Maar voor den drommel, kunt gij niet wat duidelijker zijn?“ riep Strang ongeduldig uit. „Wat deed gij dan in dat stoomscheepje? Hoe kwaamt gij er? Waar bevond het zich?“

„Ik zal maar met de laatste vraag beginnen, als gij het goed vindt, mijnheer!“ antwoordde Henderson goedmoedig. „Die stoompinas behoort bij het piraten schip dat binnen enkele dagen de „Providence“, een Fransch schip en

de „Ole Thor“ naar den kelder heeft gejaagd om van het kleine zeiljacht van Lord Aberdeen maar niet te spreken.“

De commissaris keek Henderson ontstemd aan, en riep verbleekend:

„Wat zeg gij daar? Weet gij zeker, hetgeen ga daar zegt?“

„Zoo zeker, als iemand kan zijn mijnheer, die nog geen vier uur geleden aan boord van het kaperschip was!“

„Hoe hebt gij er dan kunnen ontsnappen?“

„Daar was ik nu juist aangekomen, zooals Uwe Edelheid wel aan mijn gezicht heeft kunnen zien. Ik ben niet haatdragend, maar ik hoop, dat die kerels zullen hangen, voor hetgeen zij mij daar hebben laten uitstaan!“

„Hoe komt het, dat men u aan boord van het kaperschip, in het geheel niet ontdekt hebt?“

„Dat komt mijnheer, omdat het er pikdonker was,“ antwoordde Henderson glimlachend.

„Maar op welke wijze zult gij aan boord komen?“

„Door er heen te zwemmen, mijnheer!“

De commissaris greep zich wanhopig naar het hoofd en riep uit:

„Zoudt gij niet te oewegen zijn, een aaneengeschakeld verhaa van het gebeurde te geven?“

„Met genoegen mijnheer, alles wel beschouwd, ben ik daarom hier gekomen.“

En nu deelde Henderson uitvoerig mede, wat er geschied was, sedert hij, zijn meester, en diens vriend Charles Brand eenige dagen geleden aan boord van de „Zeemeeuw“ het ruime sop hadden gekozen.

Hij vertelde, hoe het kleine acht van Zijne Lordschap den dag tevoren eensklaps werd aangehouden door het zwarte kaperschip, hoe er een gevecht ontstaan was op het dek van het ranke scheepje, en hoe hij geveinsd had,

doodelijk te zijn getroffen, door den kogel uit de revolver van Carmi.

Hij deelde mede, hoe hij in zee was gestort, en van de duisternis gebruik had gemaakt, om zich dadelijk te verschuilen onder den sterk uitgebouwd achtersteven van het zeiljacht, en hoe hij daarna de sloep achterna was gezwommen, op een afstand van bijna 20 meter, toen deze met Lord Aberdeen en Charles Brand naar het kaperschip was terug geroeid, waarna hij aan boord van het schip was geklauterd toen de zeeschuimers bezig waren de sloep weder aan boord te hijschen.

De commissaris had met de grootste aandacht geluisterd, en begon nu weder:

„Hoe hebt ge u aan boord van het schip zelve verborgen kunnen houden?”

„Het was er zoo donker mijnheer, dat men bijna geen hand voor oogen kon zien, het was buitendien niet zoo moeilijk mij in het ruim, achter een paar vaten, of op het achterschip verborgen te houden.”

„Maar ik weet nog steeds niet, waarom gij met die vier mannen met de stoompinas het schip hebt verlaten.”

„Ik zal het u duidelijk maken, mijnheer. Die schurken waren van plan, hier te Londen bij de bankiers van Lord Aberdeen 20 000 pond sterling te gaan halen. Ik heb dat kunnen afluisteren, toen zij er over spraken met hun kapitein, een Spanjaard, een zekere Gonzalez.”

„Op welke wijze wilden zij zich in het bezit stellen van dat geld?”

„Lord Aberdeen had een cheque van dat bedrag moeten teekenen.”

„Een van de bandieten heeft die cheque dus bij zich?” vroeg de commissaris op levendigen toon.

„Zoo is het mijnheer, en die hem bij zich had is dood!” kwam Henderson.

„Het is dus de man, die naar het lijkenhuis is gebracht?”

„Ja!”

„Zijn naam?”

„Pietro Carmi!”

De commissaris wenkte een van de politieagenten, die bij de deur op wacht stonden en gaf hem op fluisterenden toon een bevel, waarop de man haastig het vertrek verliet.

Strang keek Henderson nomaals onderzoekend aan en hernam met een vagen glimlach op de lippen:

„Ik geloof niet, dat ik u behoef te vragen, wat er daarna gebeurd is, nadat u de pinas gestreken was. Gij zijt waarschijnlijk plotse-

ling uit uw schuilplaats te voorschijn gekomen, toen de stoomsloep nog slechts eenige mijlen van de haven verwijderd was, en gij schijnt me mans genoeg toe, om het met die vier bandieten te hebben kunnen klaar spelen. Gij hebt Carmi gedood, en...”

„Het spijt mij mijnheer, dat was ik niet!” kwam Henderson bescheiden. „Die eer valt te beurt aan dat heerschap, met zijn leelijk rood haar en zijn grappig geitensikje. Vraagt u het hem maar, maar als het kan in het Fransch, want Monsieur heet Bachat en hij radbraakt onze taal op een verschrikkelijke wijze.”

De commissaris nam de drie gevangenen een tijd lang zwijgend op, en hij begon zijn verhoor met O'Neil in afwachting van den tolk, om wien reeds aanstonds getelefoneerd was.

En O'Neil viel onmiddellijk door de mand. Hij behoorde blijkbaar niet tot het ras der zwijzamen.

Hij deelde alles mede, wat de commissaris maar wilde weten en nog veel meer op den koop toe, wellicht in de hoop dat hij op die wijze zijn straf zou kunnen doen verminderen.

Intusschen had Henderson duidelijk teekenen van ongeduld te gegeven.

De tijd verstreek, de kostbare tijd, die zijn meester bij minuten was toegedeeld.

En eindelijk kon hij het niet langer uithouden.

Hij barstte uit:

„Het is heel onbeleefd van mij, mijnheer, om u in de rede te vallen, maar ik verzoek u dringend een opmerking te mogen doen.”

„Gij hebt u dapper en flink genoeg gedragen om u dat te mogen toestaan, goede vriend!” hernam Strang. „Wat wildet gij zeggen?”

„Ik wil zeggen, dat hedennacht om twaalf uur, als dan de pinas niet is teruggekeerd, Lord Aberdeen en zijn secretaris door die schurken zullen worden vermoord. Ik heb duidelijk gehoord, hoe die bandiet van een Gonzalez het Carmi nog eens toe schreeuwde, toen de pinas al weg was.”

De commissaris keek verschrikt op.

Lord Aberdeen was een persoon van grooten invloed en gewicht, naar men zeide een van de rijkste inwoners van Londen, en er moest natuurlijk gehandeld worden, dat begreep hij wel.

Hij dacht even na, en wendde zich weder tot Henderson met de opmerking:

„Natuurlijk moeten wij aanstonds ter hulp snellen. Maar hoe kunnen wij in het donker

het rooverschip vinden? Gij kunt toch onmogelijk weten, waar het zich bevindt en die drie schurken zullen ons wel op een dwaalspoor brengen."

"Maak u daar omtrent niet ongerust, mijnheer!" riep Henderson levendig uit. "Ik weet het tot op een streep na, waar de „Vliegende Duivel", zoo noemen zij hun schip, zich ophoudt, n. l. op 52 graden Noorderbreedte, en 2 graden 13" Westlengte. Zij zouden daar blijven liggen, of een weinig op en neer kruisen, zoolang er geen gevaar dreigde."

"Maar zij zullen ons zien aankomen, en hun schip is zoo snel, zooals gij zelf gezegd hebt, dat zij ons zullen ontkomen."

"Dat behoeft niet, mijnheer, als alle maatregelen goed genomen worden! Mag ik u zeggen, hoe ik het mij voorstel?"

"Ga uw gang!"

"Gij laat onmiddellijk vier van de grootste en snelste booten der havenpolitie uitrukken, en als het kan, zes! Zoodra wij in de buurt van het kaperschip komen, moeten alle lichten gedoofd worden, het spreekt van zelf, dat wij alleen kunnen optreden na het invallen van de duisternis. Zij zijn daar nog met ongeveer zestien mannen aan boord, en als gij mij er twintig meegeeft, die haar op de tanden hebben, dan is dat ruimschoots voldoende! Ik zeg „meegeeft", omdat ik er vast op reken, dat gij mij zult toestaan aan de expeditie deel te nemen!"

"Ik zou uw hulp zelfs niet graag missen, mijn vriend," riep Strang uit. "Gij zijt op de hoogte van de plaatselijke gesteldheid, gij zult

mijn mannen den weg wijzen."

"Gij neemt mijn voorstel dus aan?" riep Henderson verheugd uit.

"Dat spreekt immers van zelf, antwoordde de commissaris. „Denkt gij dat wij deze gelegenheid zullen laten voorbijgaan, om ons van die gevaarlijke bloeddorstige mannen meester te maken? Wij zijn u grooten dank verschuldigd!"

Op dit oogenblik trad de agent weder binnen, die zooveel de zaal verlaten had, en overhandigde den commissaris een versleten portefeuille.

Deze opende ze, zocht en vond spoedig de cheque, las ze even door, en zeide met een hoofdknikje:

"Er valt niet aan te twifelen, wij hebben hier te doen met een uiterst gevaarlijke bende zeeroovers, de hemel geve, dat wij haar nog dezen nacht mogen uitroeien."

De gevangenen werden geboeid weggeleid, met gebogen hoofd, en wel beseffend wat hun lot zou zijn, en daarop gaf de commissaris snel en op gedempten toon eenige bevelen.

Een half uur later waren zes der snelste booten van de havenpolitie ieder bemand met zes tot acht man, voor de havenmondning verzameld.

Zij voeren echter niet tegelijkertijd uit, om geen argwaan te baren aan mogelijke spionnen, die in dat geval Gonzalez zeer zeker aanstonds zouden waarschuwen, maar verlieten één voor één, en ieder langs een anderen weg de haven, om vervolgens zee te kiezen.

HOOFDSTUK VIII.

DE STRAF.

Het was omstreeks negen uur in den avond, toen de politiebooten ongeveer ter hoogte waren gekomen van het kaperschip.

Zij voeren alle met gedoofde lichten, en het was zoo goed als onmogelijk hen te onderscheiden.

Alles was van te voren afgesproken, en men zou elkander geen seinen behoeven te geven, die zonder twijfel aan boord van het kaperschip gezien zouden worden.

De zes politiebooten verwijderden zich van elkander, en stelden zich in een grooten kring op, die steeds nauwer werd, en waarvan de „Vliegende Duivel” het middelpunt werd.

Henderson bevond zich met Strang, den commissaris van politie, op een van de booten, en beiden schenen door dezelfde jachtlust te zijn aangegrepen.

Zij stonden op de voorplecht zachtjes met elkander te praten.

„Geloofst gij, dat zij ons nu niet meer zullen kunnen ontsnappen?”

„Niet, wanneer zij zich althans niet van hun plaats bewogen hebben!” antwoordde Henderson. „En er is volstrekt geen reden om dat te doen, want de zee is zeer kalm, en het is donker, zoodat zij aan boord van het kaperschip wel moesten vreezen, dat de pinas het niet zou kunnen terug vinden, als het zich te ver begaf van de plek, welke het oorspronkelijk innam.”

„Denkt gij dat er aan boord van dat schip volstrekt geen licht is?”

„Toch wel, het gewone roode toplicht! Dat is ook noodzakelijk als baak voor de opvarenden van de pinas.”

Bijna op hetzelfde oogenblik had hij den commissaris met een onwillekeurig gebaar bij den arm gegrepen en riep uit:

„Zie, dat roode licht, daar zijn zij!”

De commissaris tuurde in de duisternis, maar na eenige oogenblikken zeide hij:

„Ik zie niets, gij moet u vergissen!”

„Ik vergis mij niet mijnheer, mijn oogen zijn aan de duisternis gewend en zij zijn veel

scherper. Ik zeg u, dat zij het zijn, geen halve mijl voor ons uit.”

„De man heeft gelijk,” liet nu de stem van een brigadier zich hooren, die tevens kapitein was van de havenpolitieboot. „Daar is een rood toplicht te zien.”

„Als ik u dan een raad mag geven, dan zou ik u het voorstel willen doen zoo langzaam mogelijk te naderen, opdat zij het geluid van onze motoren niet hooren!” hernam Henderson. „Wij moeten zoo dicht mogelijk bij hen trachten te komen, om het plan ten uitvoer te brengen, dat ik u aan de hand heb gedaan.”

„Gij zijt dus werkelijk van plan, naar het schip te zwemmen?” vroeg de commissaris.

„Ja, mijnheer! Het is het eenige middel!”

„Maar als wij eens liever tegelijk onze zoeklichten op het kaperschip lieten spelen, en het vuur met onze kanonnen openden?” stelde de brigadier voor.

„Misschien zoudt gij met uw zessen opgewassen zijn tegen hun eigen kanon, mijnheer,” antwoordde Henderson, op eenigszins schorren toon, „maar tevens zoudt gij Mylord en mijnheer Brand ter dood veroordeelen, want bij het eerste schijnsel van een zoeklicht zou die schurk van een Gonzalez hun een kogel door het hoofd schieten.”

„Ik vrees dat u gelijk hebt,” zeide Strang zacht. „Doe dan wat ge u hebt voorgesteld, het geldt het leven van uw meester! Maar vergeet niet, dat ge uw eigen leven in de waagschaal stelt!”

„Wat doet dat er toe mijnheer!” riep Henderson hartstochtelijk uit. „Mijn meester heeft het zijne ook wel eens voor mij gewaagd! Het blijft dus afgesproken. Gij nadert zoo dicht als gij maar kunt, zonder ons te verraden, ik zwem naar het kaperschip, en ik tracht mijn meester en zijn metgezel te bevrijden. Geuikt dit, en kunnen wij ongemerkt van boord komen, en weer naar dit schip zwemmen, zoo veel te beter, komt er echter iets in den weg, dan zal een revoïerschet het teeken voor u zijn, dat alles ontdekt is, en dan moeten er ook groote middelen gebruikt worden. Gij ont-

steekt dan dadelijk de zoeklichten, nadert zoo dicht mogelijk, en schiet er op los, terwijl wij ons over boord zullen werpen."

„Maar gij zoudt wel eens volstrekt niet in staat kunnen zijn, tot uw meester door te dringen, men zou u kunnen grijpen of alarm maken."

„Aan die mogelijkheid wil ik niet denken," hernam Henderson kortaf. „En nu voorwaarts!"

Langzaam, bijna geruischloos gleed de groote motorboot, die met een kleine snelvuurkanon bewapend en met een krachtig zoeklicht voorzien was, in den donkeren nacht voort.

Een half uur verstreek.

Toen was men zoo dicht genaderd, dat men met eenige inspanning het schorre gelach van eenige zeeroovers aan boord van het kaperschip kon hooren.

„Nu is het genoeg, mijnheer!" zeide Henderson op zachten toon, zich tot den commissaris wendend.

De reus had zich reeds ontkleed, en alleen een pantalon aangehouden, teneinde in zijn bewegingen niet belemmerd te worden.

Hij stak een kort mes in een lederen scheede in zijn gordel, en bevestigde een revolver met zeven schoten in haren holster boven op zijn hoofd, opdat het wapen zoo weinig mogelijk met het water in aanraking zou komen.

Toen knikte hij den commissaris zwijgend toe, en liet zich aan de zijde van het kaperschip in het water glijden.

Dadelijk begon hij met krachtige, gelijkmatige slagen naar het rooverschip te zwemen.

Het was een groot geluk voor hem, dat de maan zich achter zware wolken had verscholen, en dat de duisternis bijna volkomen was.

Hoe langer hoe duidelijker hoorde hij het luidruchtig gepraat en gelach aan boord van de „Vliegen e Duivel", waar men zich klaarblijkelijk volkomen veilig gevoelde en aan geen gevaar dacht.

Het moest ongeveer half tien in den avond zijn, en de bandieten zouden nu wel spoedig de terugkomst van de pinas verwachten, die eigenlijk reeds eenige uren over den tijd was.

Maar wat moest er omgaan in de harten van Lord Aberdeen en mijnheer Brand, die de minuten zagen voort snellen, en aan het einde den dood ontwaarden?

Die gedachte staalde de spieren van den braven reus en met spoed kliefdien zijn sterke armen het water.

Daar doemde deeds de zwarte romp voor zijn blikken op.

Hij was nu slechts op weinig meters van het schip.

Plotseling scheen hem iets in te vallen.

Hij zwom behoedzaam om het bijna stil-liggende schip heen, en bereikte de voorste patrijspoorten, die op dit oogenblik gesloten waren.

Hij hief zich zoo ver mogelijk uit het water op, greep zich aan den onderrand van een der poorten op en keek naar binnen.

Bijna was een schreeuw hem ontsnapt. Bij het licht van een lantaarn zag hij Raffles en Brand zitten, en de eerste zat zoo rustig te eten, alsof hij zich in de eetzaal van zijn huis in de Cromwellstreet bevond!

Zoo zacht mogelijk tikte Henderson met het heft van zijn mes op de dikke ronde ruit.

Onmiddellijk zagen de twee mannen daar binnen verrast op.

Zij schenen eerst niet te weten, vanwaar het geluid kwam, maar eensklaps stond Raffles op, trad op de teenen loopend naar het patrijvenstertje, en opende zeer behoedzaam en zacht het rampje.

Brand was hem gevolgd....

En daar, vlak voor hem, zoodat zij hem konden aanraken, zagen zij het trouwe gezicht van den moedigen Henderson.

Hij legde den vinger op de lippen, en fluisterde bijna onhoorbaar:

„Scheep moed, Mylord, er daagt redding!"

„Mijn hemel, James, je was dus niet doodelijk gewond!" hijgde Brand, bijna weened van vreugde. „Denk eens, Edward, hij heeft zich dood gehouden, onze dappere reus!"

„Ik wist het, Brand!" zeide Raffles eenvoudig.

„Je wist het en...."

„En ik heb je niets willen zeggen, omdat ik toch immers moest vreezen, dat ik mij vergist had!" vulde Raffles den zin aan. „Maar ik heb hem wel bliksemsnel zien wegduiken onder den achterstevan van ons arm jacht! Ik heb er toch geen spijt van, dat ik gezwegen heb, Brand! Hoe vreeselijk zou het geweest zijn, wanneer ik je met een hoop had gepaaid, die toch niet verwezenlijkt zou zijn geworden! Maar nu niet langer gepraat! Er moet nu gehandeld worden! Later kun je mij wel zeggen, wat er met de pinas gebeurd is!"

„Ik klim nu over de verschansing, Mylord, en het eerst zal ik uw beide bewakers onschadelijk maken!" fluisterde Henderson. „Dan

open ik de deur en de rest vindt zich wel ! Er liggen zes havenpolitiebootenvlak in de buurt op het sein te wachten ! Hier hebt gij een revolver !”

Hij stak Raffles het wapen door de kleine opening toe.

„Maar gij zelf dan ?” vroeg Raffles aarzelend.

„Ik heb nog een mes, Mylord, en ik verzeker u, dat ik er mij van zal weten te bedienen !” kwam Henderson op grimmigen toon.

En op hetzelfde oogenblik liet hij zich weder in het water glijden, en zwom opnieuw om het schip heen, tot hij den achtersteven bereikt had.

Met de grootste behoedzaamheid klauterde hij langs een ahangenden ketting den romp van het kaperschip op, tot hij zich over de verschansing kon werken, na zich te hebben overtuigd, dat zich niemand op het achterdek bevond.

Toen kroop hij als een slang over het dek, bereikte de smalle trap, die naar beneden voerde en begon die af te dalen.

Hij wist dat nu het gevaarlijkste gedeelte van zijn tocht was begonnen.

Want als er plotseling een deur openging, als hij iemand tegen kwam, die alarm maakte, dan was zijn lot en dat van de beide gevangenen niet twijfelachtig.

Maar het geluk was hem dienstig.

Alles bleef stil daar beneden.

Het scheen wel, alsof de bandieten zich op het voorschip hadden verzameld in afwachting van de terugkomst van de stoompinas.

Zoo bereikte hij de smalle gang, die op het cachot uitliep.

Zij werd door een kaarslantaarn verlicht, die tegen een der zijwanden hing.

Voor de deur van het chachot, half zittend, half liggend, speelden de twee bewakers een partijtje kaart.

Zij hadden niets van de nadering van Henderson bemerkt.

Deze stond nu stil en bedacht, wat hem te doen stond.

De gang was vijf meter lang, en voor hij de beide cipiers bereikt had, zouden zij zeker alarm hebben kunnen maken.

En toch moest hij die gang door, om de deur van het cachot te kunnen openen.

De sleutei stak in het slot, hij zou hem slechts behoeven om te draaien.

Toen aarzelde de reus niet langer.

Hij stormde voorwaarts, het mes in de vuist geklemd.

De twee bandieten hoorden zijn schreden, zagen op en waren dadelijk op de been.

Met een gebrul van woede trokken zij hun revolver, maar zij konden van hunne wapens geen gebruik maken.

Henderson greep een hunner bij de keel en drukte hem tegen den wand, en op hetzelfde oogenblik trof zijn mes den anderen bandiet in de volle borst. Met een doffen kreet gleed de roover langs den wand op den vloer neder.

De ander liet slechts een dof rochelend geluid hooren, zoo krachtig was de greep waarmede Henderson hem vasthield.

De reus bonsde hem met het hoofd tegen den wand, en de bandiet stortte bewusteloos neder.

Henderson liet geen tijd verloren gaan.

Hij sprong op de deur toe, draaide den sleutel om....

Het volgend oogenblik stonden de beide bevrijde gevangenen in de smalle gang !

„Vooruit ! Vooruit, als Uw leven U lief is !” fluisterde Henderson heesch. „Zij hebben misschien het gerucht van ons gevecht wel gehoord !”

Het bleek maar al te waar te zijn !

Juist toen de drie mannen de trap waren op gevlogen en het dek bereikten, snelden vier of vijf bandieten hen tegemoet.

De revolver van Raffles kraakte.... een der roovers stortte doodelijk getroffen neder, nogmaals flitste er een vuurstraal uit het wapen.... een tweede bandiet mat het dek.

Nu was het geheele rooverschip in rep en roer.

„Verraad ! Verraad !” werd er gebruld.

Op hetzelfde oogenblik werd het rooverschip daghelder verlicht !

Tegelijk hadden de zes politiebooten de stralen hunner zoeklichten op de „Vliegende Duivel” gericht !

„Aan het kanon !” brulde Gonzalez, die met de revolver in de vuist over het dek rende en nog niets begreep van de oorzaak van dezen plotselingen overval.

De kanonnier snelde naar zijn stuk en wilde het richten.

Maar hij had het nog niet bereikt, of een reusachtige gedaante doemde eensklaps naast hem op.

Het was Henderson.

Hij wierp den kanonnier ter zijde, zoodat de man onzacht met het dek in aanraking

kwam, tilde snel het voorkanon met reuzenkrachten van zijn affuut, sleepte het naar de verschansing, en liet het in zee plonsen.

Een kreet van helsche woede ging onder de zeeroovers op.

Van alle kanten drong men op den stoutmoedigen reus in, maar deze wierp de vijanden als kogels door elkander, en baande zich een weg naar de verschansing!

Bijna op hetzelfde oogenblik wierpen de drie mannen zich over boord, en begonnen dadelijk met krachtige slagen naar de naastbijzijnde politieboot te zwemmen.

Telkens moesten zij onder water duiken, want de als razenden tierende bandieten vuurden hun revolvers op de vluchtelingen af.

Maar tien minuten later klommen zij ongedeerd aan boord van de boot, aan welker boord zich de commissaris bevond.

De brigadier had een scheepsroeper aan den mond gebracht en schreeuwde naar het kaperschip:

„Geef u over of wij schieten u in den grond!”

Het eenige antwoord was een hagelbui van geweerkogels!

Het scheen dus, dat de roovers ook van geweren voorzien waren!

Dadelijk voeren de booten achteruit, om buiten het bereik van de geweren te komen.

Duidelijk zag men aan boord van het rooverschip de bandieten haastig rond loopen en hun geweren afvuren.

Nog tweemaal werd gewaarschuwd, toen werden de snelvuurkanonnen gericht.

Een regen van kleine granaten daalde op het dek van den zeeschuimer neder.

Plotseliug daverde een ontzettende losbarsting over de golven....

Een der projectielen had den stapel granaten getroffen, die naast het snelvuurkanon waren gereed gelegd!

Het kaperschip scheen als het waren open te splijten....

Gillende kreten werden gehoord....

En in den grilligen lichtschijn van de zes zoeklichten ging de kaper met onweerstaanbare snelheid onder....

Slechts een der zeeroovers werd, doodelijk uitgeput, eenige minuten later aan boord van een der politiebooten getrokken.....

De volgende aflevering bevat:

De diamanten van St. Anne.

TEXAS JACK

DE GROOTE SPEURDER

EEN NIEUWE UITGAVE

ELKE MAAND
EEN GROOT COMPLEET VERHAAL

—
PRIJS:
15 CENT PER NUMMER
VOOR BELGIË: FR. 1.50
—

MAAKT KENNIS MET TEXAS JACK
EEN KEREL NAAR UW HART

! LEEST en GENIET !

Afwisselend met „Texas Jack” zullen nu ook éénmaal per maand verschijnen „Nick Carter” en „Harry Dickson”. De verhalen van „Buffalo Bill” blijven elke veertien dagen en „Lord Lister” iedere week uitkomen. B

*"Speciaal en wetenschappelijk
geproduceerd om bescherming
van de keel te
waarborgen!"*

Leest onderstaande, geheel
spontaan geschreven brief van
een enthousiasten Fifty-Fifty
rooker, waarvan het origineel
ten onzent ter inzage is en
waarvoor niets werd betaald.

Amsterdam, 27 Februari 1934.

Fa. Goodwin & Co.,
P. B. 2, Amsterdam.

Mijne Heeren,

Toen ik voor eenigen tijd Uw annonce in de krant las betr. Fifty-Fifty sigaretten die U „Fluweel voor de Keel” noemde, heb ik eens een pakje gekocht. Ik had n.l. reeds sinds langen tijd op dokters advies zeer veel minder moeten rooken dan ik gewend was, daar ik dikwijls last van mijn keel had, doch het verlangen naar een extra rookertje en de geruststellende zinsnede in uw advertentie deden mij het besluit nemen Uwe sigaretten eens te probeeren.

Ik voel mij nu eigenlijk verplicht U even te zeggen, dat ik thans weer evenveel kan rookenals vroeger, en hiervan, dank zij Uw heerlijk koele en zuivere Fifty-Fifty's geenerlei nadeeligen invloed meer kan constateren.

Ik dank U daarom ten zeerste, dat U mij in staat gesteld hebt weder ten volle van het genot, dat rooken geeft, te kunnen profiteeren en teeken met alle hoogachting

Uw dev.

(aug.) R. v. H., Amsterdam.

FIFTY = FIFTY AMERICAN CIGARETTES
„Fluweel voor de keel”

